

Chefen har ordet:

Vilket jubileumsår det blev!

Det gångna året har kamratföreningens verksamhet präglats av vårt jubileum. Det började en solig lördag i maj med årsmötet. Efter traditionell militärmusik av Hemvärnets musikkår och årsmötesförhandlingar kunde vi – över 130 personer – njuta av en kavalkad över regementets närvaro i och omkring kasernerna på Galgberget.

Den utsedda arbetsgruppen erhöll välförtjänta applåder trots (eller kanske tack vare?) att åren efter regementets och brigadens avveckling inte hanns med.

I strålände solsken samlades vi därefter på området utanför kanslihuset där vi skålade för vår hundraåring. Högtidsmiddagen på officersmässen blev en värdig avslutning på kamratföreningens 70-årsfirande och kasernernas 100 år. Ett stort tack till alla som bidrog till att årsmötet blev mycket uppskattat.

Årets resa till Skara och Skövde blev som vanligt under Gunnars ledning en ur alla synvinklar trevlig och lärorik utflykt.

Årets julklapp

Strax före jul kom kamratföreningens julpaket, boken "Kasernerna på Galgberget 100 år", till alla medlemmar. Visst blev den bra? Jag är stolt över att vi inom vår förening har en sådan kraft att vi själva kan åstadkomma årets julklapp enligt föreningen Gamla Halm-

stad. Jubileumsboken hade inte varit möjlig utan pådrivaren Eric Rasmusson och hans skrivargrupp: Lars Ahlberg, Bengt Ekberg, Bertil Hansson, Anders Sträng och Gunnar Ohlsén. Vi är er stort tack skyldiga för ett väl genomfört bokprojekt!

Under hösten har jag än en gång fått förmånen att delta i Stockholmsavdelningens årsmöte. Det blev ett trevligt möte med många kamrater i Stockholmsregionen.

Jubileumsåret 2007 är nu slut. Jag framför mitt varma tack för att ni alla bidragit till vår kamratförenings firande i överste Gyllenkroks anda: "Kamratskap för all personal".

I år genomför föreningen bl a en resa till Prag. På annan plats i tidningen kan du läsa om resan och andra aktiviteter vi arrangerar. God fortsättning på 2008 och välkommen till vår kamratförenings aktiviteter!

Kamrathälsningar
Johan Rydén
Ordförande

Årsmötet 2007 – mycket att fira

Lördagen den 5 maj hölls årsmöte i Lv 6-aulan. Närvarande var ca 120 av föreningens medlemmar samt representanter för Luftvärnsregementets kamratförening, F 14–FMTS–MHS H kamratförening och Stockholmsavdelningen.

Årets årsmöte var festligare än vanligt, då föreningen i år firade sitt 70-årsjubileum. Dessutom firades 100-årsjubileum, eftersom kasernetablissemang i Halmstad stod klart att tas i bruk 1907. Som om inte detta skulle räcka firade Halmstad även sitt 700-årsjubileum under 2007.

Före mötet fanns möjlighet att ta en förhandstitt på det nya garnisonsmuseet, som sedan officiellt invigdes den 10 november, efter några års stängning. Det nya museet med sina fina lokaler är beläget på soldathemets övervåning.

Föreningens ordförande Johan Rydén inträdde kl 13.30 till regementets igenkänningsignal, varefter fanförare marscherade in med Hallands regementes och kamratföreningens fanor under det att Hemvärnets musikkår i Halland spelade Hallands regementes och Hallandsbrigadens marsch.

Ordföranden hälsade de närvarande välkomna, varvid han särskilt vände sig till hedersledamöterna Rune Morell, Göran Wetterlundh med hustru Binnie, Peter Jansson med hustru Ingegerd och Arne Hedman med hustru Irene, samt hedersmedlemmen Erik Österberg, inbjudna gäster från ovan nämnda kamratföreningar samt Hemvärnets musikkår i Halland.

Enligt tradition hade föreningen skickat telegram till kungaparet och hertiginnan av Halland. Ordföranden läste upp inkommet svarstelegram från kung Carl XVI Gustaf och drottning Silvia samt prinsessan Lilian.

Ordföranden höll presentation över de medlemmar som avlidit sedan föregående årsmöte varefter musikkåren spelade Amazing Grace. Musikkåren, under ledning av dirigenten Birgit Nilsson-Huss, genomförde därefter en mycket uppskattad konsert.

Sedan vidtog årsmötesförhandlingar enligt fastställd dagordning.

§ 1 Föreningens ordförande Johan Rydén förklarade årsmötet 2007 öppnat.

§ 2 Johan Rydén valdes till ordförande och Håkan Söderberg till sekreterare för mötet.

§ 3 Ingemar Andréasson och Göran Blomqvist valdes att jämte ordföranden justera årsmötets protokoll.

§ 4 Årsmötet fastställdes vara stadgeenligt utlyst.

§ 5 Utdelad föredragningslista för mötet fastställdes.

§ 6 Styrelsens verksamhets- och förvaltningsberättelse föredrogs och lades med godkännande till handlingarna.

§ 7 Gunnar Ohlsén läste upp revisorernas berättelse.

§ 8 Styrelsen beviljades ansvarsfrihet för 2006 års förvaltning.

§ 9 Årsmötet godkände styrelsens förslag om oförändrad medlemsavgift för 2007 (50 kr).

§ 10 Styrelsens förslag till arbetsplan för verksamhetsåret 2007 fastställdes.

§ 11 Styrelsens förslag till inkomst- och utgiftsstat för 2007 fastställdes.

§ 12 Inga motioner hade inkommit.

§ 13 Johan Rydén omvaldes till förenings-

ordförande tillika styrelsens ordförande för 2007.

§ 14 Till styrelseledamöter under två år omvaldes Håkan Söderberg, Christoffer Bergman, Gunnar Ohlsén och Lennart Eriksson.

§ 15 Till ersättare under ett år omvaldes Lena Wallin, Per Ljungnér och Lennart Rydén.

§ 16 Till revisorer omvaldes Leif Lundin och nyvaldes Gunnar Johansson. Till ersättare för dessa omvaldes Bo Hervén och nyvaldes Thomas Andersson.

§ 17 Till valberedningen omvaldes Thomas Andersson (sammankallande), Berit Strandgren och Lars Arestrand.

§ 18 Inga övriga frågor.

§ 19 Kamratfondens stipendium för 2007 tilldelades Bertil Hansson som erkänsla för hans mångåriga och engagerade arbete med att delge kamraterna vid regementet sin stora kunskap om regementets historia och dess människor.

Särskilt bör nämnas arbetet med böckerna om regementets historia, artiklar till kamratföreningens medlemsblad och som initiativtagare till kavalkaden och medarbetare i boken med anledning av att kasernerna i år blev 100 år.

§ 20 Ordföranden tackade Anita Brandfors och Lars Ahlberg för deras arbete i kamrat-

föreningens styrelse och delade ut SMKR:s förtjänstplakett i silver.

§ 21 Ordföranden tackade alla för visat intresse och förklarade årsmötet avslutat.

Gunnar Ohlsén orienterade om resan till Västergötland den 8 september 2007, jullunchen den 1 december 2007 och resan till Prag under Kristi himmelfärdshelgen 2008.

Middagen efter årsmötet intogs på officersmässen, dit ordföranden Johan Rydén kunde hälsa nittionio gäster och medlemmar välkomna. Allt var perfekt regisserat av klubbmästare Lars Folkesson.

Hedersmedlemmen Erik Österberg framförde gästernas tack för den sedvanliga och fina inramningen vid föreningens årsmöte.

Kvällen avslutades i kamratlig samvaro på officersmässen, med bl a flera förtäringar där priserna skänkts av sponsorerne Berit Emanuelson, Conny Benjaminsson, Göran Lundahl och Lv 6 officerssällskap.

Håkan Söderberg
Sekreterare

Välkomna till årsmötet!

Tid:	Fredagen den 18 april 2008 kl 18.30
Plats:	Lv 6 aula
Måltidspris:	200 kronor
Anmälan:	Genom bifogat inbetalningskort senast den 4 april

Kamratföreningen under året

"Skriv något kul om vad som hänt under året!"

Något kul ja, men det har hänt så mycket och nästan alla aktiva medlemmar är med på allt vad som erbjuds. Till er som inte varit med på allt följer här en resumé.

Den största av alla händelser, för det har varit många stora i år, måste ändå bli kamratföreningens årsmöte som innehöll det mesta.

Vädret stod oss bi och vi fick uppleva en fantastisk majdag där vi kunde stå utanför kanslihuset och mingla före maten.

Dessförinnan hade vi fått uppleva ett årsmöte som gick enligt gamla invanda rutiner med både musik och årsmötesförhandlingar. Som väl är kan man inte ändra hastigheten på musiken, men årsmötesförhandlingarna gick med dubbel hastighet även detta år.

Detta kan tyda på flera saker – jag drar slutsatsen att föreningens medlemmar har ett stort förtroende för styrelsen och ser förhandlingarna som en ren formalitet. Om mina slutsatser är riktiga tackar styrelsen för detta.

Lysande föredrag

Vi som var med fick efter årsmötet uppleva en kavalkad under rubriken "Kasernerna 100 år". Det var ett väl förberett föredrag som

genomfördes med bravur av de inblandade: Lars Ahlberg, Ann-Cristie Brorsson, Bertil Hansson, Lars Arne Karlsson, Gunnar Ohlén och Lennart Rydén. Det påvisades drag av "situationsanpassat ledarskap" då jag tror att vissa delar förkortades under pågående föreställning.

Själv – då jag inte är så gammal – kunde jag fortfarande känna regndropparna rinna utmed ryggen innanför fältjackan då brigaden lades ner. Mer levande bilder finns nu att tillgå på en sammanställd dvd med de filmsnuttar som visades under kavalkaden.

Nåväl, efter genomförd kavalkad i aulan ställdes riktningen mot mässen och årsmötesmiddagen.

Tydligen var marschen lång för det tillkom som vanligt matgäster. Detta innebar att vi blev lite över hundra i ordersalen. Nu löste sig detta även om inte alla fick "dagens" (!) för vissa specialarrangemang fick vidtagas. Slutet gott, allting gott!

Nåja, inte riktigt kanske. Klubbmästaren tar på sig det fulla ansvaret för de flagranta etikettsbrott som inträffade, men anstormningen blev för häftig. Så Kungssången genomfördes sittandes och inte skälades i vin. Det känns skönt att få erkänna detta.

Arn-resa

Vidare har fyrtio av kamratföreningens medlemmar genomfört en resa i "Arns fotspår", med ett mycket uppskattat besök på Ryttnäs-

tarbostället där guidningen genomfördes av ryttnästas (?) själv, Bernard Englund. Mer om resan finns att läsa på kamratföreningens hemsida www.i16.se. På tal om hemsidan, ni medlemmar har blivit väldigt duktiga på att anmäla nya adresser och detta underlättar vårt arbete – vi bugar.

Under året har även Garnisonsmuseet återinvigts, nu i nya lokaler i soldathemsbyggnaden, med diverse förhandsvisningar. Ett stort tack till alla kamratföreningsmed-

lemmar som lagt ned mycket arbete på att skapa ett fint museum. Vi vill också tacka för att kamratföreningen fick vara först med att bese det nya museet.

Julbord och dvd

En annan sak att få vara ”fösst” med är självklart möjligheten att få äta julbord på mässen. Det avnjöts av ett nittiototal medlemmar lördagen den 1 december. I år startade det med glögg, dvd-försäljning och visning av densamma på fjärde våningen.

Runt kl 15.30 stormade vi ordersalen. Som väl var fick alla plats även denna gång. Sedan vidtog inmundigande av julmat och dryck, och det sjöngs såväl spontant som på order!

Lotteriet genomfördes självklart för att minimera utgifterna för föreningen. Tack, alla köpare och framför allt våra sponsorer!

Allt var till belåtenhet även om det ryktas att stegräknarna var felkonstruerade då de bara räknar i ”foxtrotmode”: två fram, en bak. Som sagt var, bara ett rykte, då jag själv inte hann fram till lottkorgarna.

Mikael Olsson som Farbror Frej. Samtliga foton: Conny Benjaminsson.

Vi som var där fick också vara med om en fantastisk nypremiär när Farbror Frej dök upp och skaldade som bara han kan göra.

Som sagt var – kan man ha roligare?

Lars Folkesson
Klubbmästare

Stockholmsavdelningens verksamhetsår

Stockholmsavdelningen har vid sitt årsmöte den 12 november 2007 på Militärsällskapet firat 60-årsjubileum. Mötet var välbesökt.

Från moderföreningen i Halmstad kom fem personer med kamratföreningens ordförande Johan Rydén i spetsen. Ordföranden i Sveriges Militära Kamratföreningars Riksförbund, Sune Birke, kom också, samt representanter för andra militära kamratföreningars Stockholmsavdelningar.

De flesta i styrelsen omvaldes. Av personliga skäl avgick Lennart Nyström och Al Samfors ur styrelsen efter lång och trogen tjänst. Ny i styrelsen blev Bengt Lindström. Data om

styrelsen finns på omslagets andra sida. Karl Erik Rosén är adjungerad till styrelsen.

Lennart Törnqvist och Karl Erik Rosén berättade om överste Axel Gyllenkrok som tagit initiativet till bildandet av kamratföreningen. Flera kamrater berättade minnen från sin tjänstgöring på regementet.

Al Samfors valdes till hedersledamot. Sveriges Militära Kamratföreningars Riksförbunds förtjänstecken i guld tilldelades Jan Anderson och Björn Jonsson. Riksförbundets plaketter

Vid von Döbelns gravsten. Fr v Björn Jonsson, Carl Fredrik von Mentzer, Rolf Monéus, Kurt Antskog, Karl Erik Rosén och Jan Anderson. Foto: Helmuth Benedy.

Sune Birke, Al Samfors och Knut Björkenstam (I 14 S) trivs tillsammans. Foto: Rolf Monéus.

tilldelades Heikki Ingman (silver) samt Ulf Fredriksson och Rolf Monéus (brons).

Bland snapsvisorna märktes en som diktats särskilt för 60-årsjubileet.

Karl Erik Rosén hade till avdelningens 50-årsjubileum skrivit ned avdelningens historia. Nu hade han skrivit en redogörelse för de senaste tio åren och den fanns tillgänglig.

Kvällen avslutades som alltid i hög stämning.

Övriga aktiviteter

I mars gjordes ett studiebesök på Armémuseum där bland annat utställningen ”Spioner” besågs under ledning av Johan Engström, uppskattad föreläsare på årsmötet 2003.

Vid kamratföreningens 70-årsjubileum i

Halmstad representerades avdelningen av Lennart Törnqvist, Carl Fredrik von Mentzer, Rolf Monéus och Karl Erik Rosén.

En studieresa till Polen och Kaliningrad refereras i särskild artikel.

Traditionsenligt firades i oktober Georg Carl von Döbelns minne vid hans grav. Lennart Törnqvist och ordföranden i Nylands Brigads Gille i Sverige, Kurt Antskog, lade ned en blomsterhyllning.

Förutom vanliga styrelsemöten på Militärsällskapet står även en jullunch på programmet.

Karl Erik Rosén
*Hedersledamot
och f.d. ordförande
i Stockholmsavdelningen*

Signalplutonen 1957–2007

Torsdagen den 10 maj 2007 celebrerade signalplutonen av årgång 1957–1958 sin 50-åriga tillvaro. Detta datum kommer sannolikt aldrig att uppmärksammas i militärhistorisk litteratur, men för oss som var med blev det en minnesvärd dag.

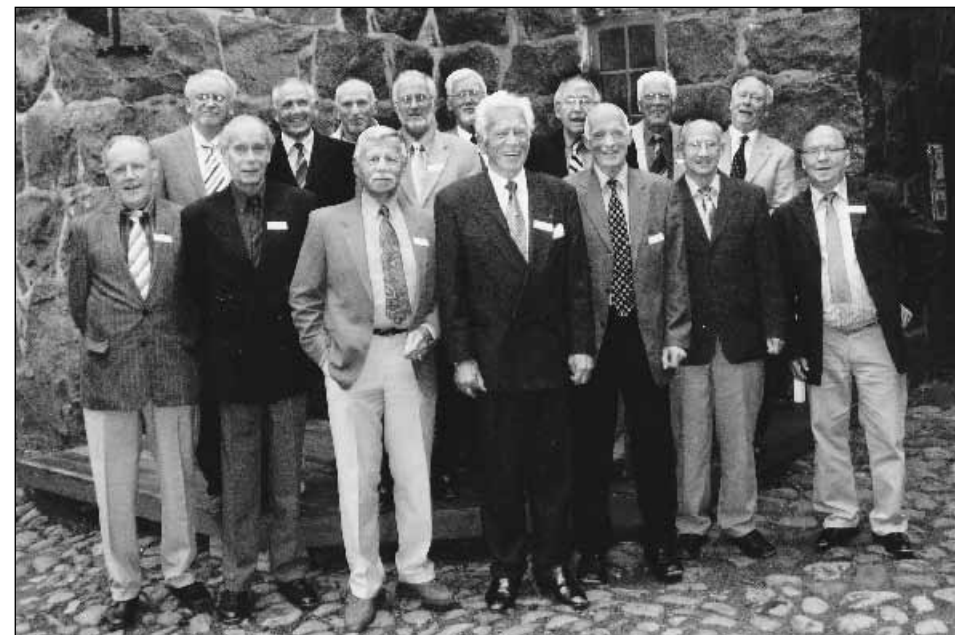
Vi hade en strålande trevlig tillställning och humöret var på topp, precis som för 50 år sedan. När vi mötte upp vid vårt forna och dessvärre nedlagda regemente, var vi inte lika många som förr i världen. Några var på sjuklistan. Dessvärre har det även glesnat i leden – några av oss har muckat för evigt.

Vi var 14 gamla signalister som tillsammans med vår plutonchef, tillika hedersgäst

Arvid Melin, samlades i vår gamla kompani-korridor på tredje våningen i ärevördiga kasern II. Där möttes vi av två löjtnanter, en manlig och en kvinnlig.

Ensam dam

Den förstnämnde, Mikael Andersson, välkomnade oss samt orienterade om verksamheten vid Lv 6, vårt i dag enda kvarvarande

Halvsekelsjubilarer. Hitre ledet fr v: Gunnar Dahlberg, Bo-Göran Christiansson, Lars Severinsson, Arvid Melin, Jan Lindgren, Rune Bengtsson, Evert Ljungberg. Bortre ledet: Åke Söderberg, Åke Pettersson, Per-Gösta Ekberg, Bert Karlsson, Kjell Risberg, Bengt Knutsson, Kent Disfeldt, Jan-Åke Johansson.

luftvärnsregemente. Den kvinnliga löjtnanten hade inget att tillägga – och kunde ej heller – eftersom det var en skyltdocka, i uniform och med löjtnants gradbeteckning.

Efter ett anförande av Arvid Melin blev det rundvandring i våra forna logement. Vi kunde konstatera att såväl sängar som de blåvita filtöverdragen finns kvar än i dag. Däremot är halmmadrasserna – som vi faktiskt sov gott på – ett minne blott.

Varmare vatten

Vidare kan dagens rekryter duscha i varmt vatten. Det var bra mycket kallare på vår tid. Men i stort sett var mycket sig likt, så när som på att våra lektionssalar inte längre är i bruk. Signal- och sambandstjänsten har i hög grad förändrats och moderniserats under ett halvt sekel.

Om detta och mycket därtill orienterade kapten Mikael Beck i ett både uppskattat och intressant föredrag. Att det skett mycket stora förändringar på radiosidan hade vi på känn, men vår förvåning var till en början stor över att linjebyggnad fortfarande existerar. Vi blev dock informerade om att det numera även används en annan och långt mer sofistikerad kabel än på vår tid.

Efter det intressanta och givande besöket på Lv 6 var det dags för det dukade bordet på Heagårds Skaffereri. Färden dit gick över det vårfagra Galgberget. Man kan säga att förflyttningen till vår festpunkt gick genom den terräng där vi ett halvt sekel tidigare övade ”första fästpunkt”. Detta skulle som bekant utföras med fart och kläm!

Hög stämning

Vädrets makter var inte på bästa humör denna torsdag, men vad betydde väl det! Festmåltiden var inte helt torrlagd, den heller... Vi började som sig bör med ”Plutonchefens snaps” och det behövdes inget kommando

Arvid Melin med mötets enda ”dam”.

för att få fart på oss gamla signalister. Det blev mycket prat om svunna tider och många ”Kommer du ihåg den gången?”.

Och visst kom vi alla ihåg hur allting gestaltade sig på den tiden. Från rekryten 1957–1958 har vi idel glada minnen. Vi var ett bra gäng med fin sammanhållning. Utbildningen var stundtals rätt krävande, men alla tog det med gott humör och andan var god.

Tung utrustning

Vi kände på oss att våra befäl med plutonchefen i spetsen var måna om att vi skulle ha en positiv bild av det militära. Dessutom ansågs det vara ”lite fint” att bli signalist. Det var vad vi själva tyckte, åtminstone tills vi blev närmare bekanta med vår utrustning och fick klart för oss vad den vägde. Radiostationen RA 100 vägde bortemot 20 kilo.

Det blev en rätt tung klump efter någon halvtimme. Men faktiskt, man vande sig och

Från ”allsången”. Från Kjell Risberg, Per-Gösta Ekberg, Arvid Melin, Bo-Göran Christiansson, Jan-Åke Johansson, Åke Pettersson, Kent Disfeldt, Gunnar Dahlberg, Åke Söderberg.

lärde sig att vila på stegen. Då var det värre med dessa apparaters driftsäkerhet. Det var ganska ofta lite till och från med den saken. Kanske inte så konstigt då radiostationerna var närmare 15 år gamla. Det var amerikansk överskottsmateriel, inköpt någon gång efter krigsslutet 1945.

Från vilket krig?

Således visste vi att dessa radiostationer härstammade från andra världskriget. När vi bekantade oss med utrustningen för linjebyggnad trodde vi att den var en kvarleva från det första världskriget! Dock kom vi snart underfund med att utrustningen fungerade. Om så inte var fallet berodde det oftast på att man själv hade gjort något fel.

Men visst var det en hel del att bära: kabelrulle med mes, fyra linjestänger i sitt koger, telefonapparat samt linjeväska innehållande diverse prylar. Därtill kom den personliga utrustningen: vapen, magasinsväska, bajonett, hjälm, skyddsmask och kartfödral.

Det var kanske inte utan anledning vi ibland kallades ”trädtattare” men det bjöd vi på. Tjänsten hade ju sina fördelar. Till exempel förekom det att vi utförde inkopplingar på det permanenta telefonnätet, ganska ofta

i bondgårdar där det nästan alltid vankades kaffe och bullar vid köksbordet.

Detta var uppskattat. Det ”civila kaffet” smakade trots allt bättre än kokvagnskaffet. Dessutom fick man värma sig några minuter, vilket var guld värt. Det kunde ibland vara bister kallt i trakterna runt Nyårsåsen!

Bister kyla präglade även det politiska klimatet runt om i världen, inte minst i Europa. Vi kom att göra rekryten under den tid då det kalla kriget var som mest kyligt. Det hände att vi sids emellan resonerade om möjligheten att kallas under fanorna under helt andra förhållanden, om det skulle bli allvar av.

Jag är medveten om att detta låter verklighetsfrämmande i dag men det var andra tider då. Avståndet mellan kallt krig och ett varmt sådant var nog kortare för 50 år sedan.

Gjorde intryck

Till detta kan läggas att dåvarande regementschefen, överste Arne Mohlin, i ett föredrag belyste hur kort detta avstånd faktiskt kunde bli om det ville sig illa, samt hur små möjligheter Sverige skulle ha att förbli neutralt. Föredraget gjorde ett djupt intryck på de flesta av oss. Vi hade fått något att tänka på och resonera om.

Men all vår fritid bestod inte av mer eller mindre djupsinniga diskussioner, långt ifrån. Vi såg till att roa oss med enkla medel. På ”vår lucka” fanns några som trakterade instrument, bland andra den då som nu duktige dragspelaren Gunnar ”924” Dahlberg. När fredagskvällen kom – efter veckans slit och släp – blev det oftast lite sång och musik.

Det var inte några större fosterländska verk som framfördes, och det var si och så med såväl noter som sångböcker. Men vi hade faktiskt en sångbok i ”bröstficksformat” som även innehöll ett visst notunderlag. Denna lilla sångbok hade titeln ”Sjung kamrater” och var utgiven av Försvarsstabens bildningsdetalj 1941. Jag hade fått överta fars exemplar, ett minne av hans militärtjänstgöring under beredskapsåren.

Stärkte rösterna

Repertoaren? Ja, det brukade vara några Lasse Dahlkvist-låtar samt en hel del Evert Taube. Visst hände det dessa fredagsaftnar att vi ibland klarade strupen med något starkare än ”markans” vattenskadade apelsin-saft, men det var alltid med måtta, snyggt och prydligt.

På den tiden skulle det vara tyst klockan 22.00. Strax före detta magiska klockslag drog vi alltid igenom Ulla Billquists stora hit från beredskapsåren, ”Godnattvalsens”, med direkt övergång till ”Auf Wiedersehn.” Dessa båda låtar blev så att säga signaturen!

Vårt musicerande var knappast av proffs-karaktär eller någon större attraktion. Men en stor attraktion, tillika ett verkligt proffs, hade vi på luckan. Namnet var Owe Stefansson. Före inryckningen 1957 hade han något år bakom sig på Dramatens elevskola, eller möjligtvis en scenskola i Malmö.

Han älskade att uppträda teatraliskt. Hans stora idoler var de verkligt stora aktörerna från svunna tider, till exempel Gösta Ekman

den äldre och, om jag minns rätt, Lars Hansson. Stefansson var suverän på att imitera dem. Ganska snart lärde han sig att imitera våra befäl, både röstmässigt och i kroppsspråket. När han var dagelev hände det ibland att han vid en avlämning imiterade det befäl han lämnade av till. Vid dessa tillfällen var det inte lätt att hålla sig för skrott.

Mitt i prick

Stefanssons upptåg var mest förbehållna signalplutonen, framför allt oss som låg på samma logement. Men det finns ett tillfälle som jag vet är ihågkommet även av andra beväringar från samma årsklass, och det är hans suveräna och oväntade inbrott vid den regementsafton vi hade i Halmstads Folkpark. Då tilldrog sig följande:

Mitt under pågående scenprogram gör Stefansson entré, med perfekt lutning på båtmössan och iklädd sin uniformskappa, ej påtagen utan buren över axlarna som en slängkappa. Han säger inte ett ord utan går några varv på scenen, med avmätta steg och med såväl nollställd som bister min, samt försvinner ut i kulisserna.

Det var nästan dödyst i salongen. Knappt någon kom sig för att applådera. Imitationen av vår bataljonschef, majoren Åke Hultin, var så perfekt att många trodde det var majoren själv som kom in på scenen.

Inte nog med att Stefansson hade skådespelartalang. Han såg även ut som en sådan, med ett minst sagt fördelaktigt yttre – någonting mitt emellan en grekisk gud och en Hollywood-stjärna från 1930-talet. Med dessa förutsättningar var han en flitig dansör, helt säkert även charmör. Favoritstället var Hotel Mårtensson i Halmstad där det spelades upp till dans ett par kvällar i veckan.

Troligtvis var kurtiserna många även om föremålen kanske växlade. När Stefansson skulle ut på sina eskapader hade han ibland

en beviljad permissionssedel, ibland var han i avsaknad av en sådan. Vid dessa tillfällen blev jag hans handgångne man. Jag var rätt man att bistå honom med en detalj, tyckte Stefansson.

Denna detalj bestod i att med hjälp av diverse uniformspersedlar ”bädda” hans säng så att det såg ut som om han låg där. Rimligen var jag rätt person. Jag hade då klarat av tre års dekoratörsutbildning och uppdraget var skäligen enkelt. Eller rättare sagt blev – jag skaffade ett huvud till en skyltdocka vilket placerades på kudden på lämpligt sätt, med täcket uppdraget över halva huvudet. Detta arrangemang fungerade utmärkt. Största problemet var att gömma undan huvudet mellan insatserna, men den detaljen löste vi elegant.

Under årens lopp har jag relaterat detta numera preskriberade lurendrejeri för några yrkesmilitärer. De har sagt att de har hört talas om att sådant förekom men aldrig att dessa tilltag lyckades, det blev alltid avslöjat. Den villfarelsen har jag – inte utan stolthet – kunnat ta ur dessa herrar.

Enda misstaget

Finessen med Stefanssons säng gick hem vid alla tillfällen utom ett, det allra sista. Beträffande den gången kan man ta till det klassiska uttrycket att operationen lyckades men patienten dog.

Vid sina bondpermissioner brukade Stefansson komma tillbaka fram på småtimmarna. Han forcerade elegant staketet och smög sig upp till logementet. Han var för det

Vid middagsbordet. Fr v Gunnar Dahlberg, Åke Söderberg, Rune Bengtsson, Jan-Åke Johansson, Lars Severinson, Per-Gösta Ekberg, Jan Lindgren, Kjell Risberg, Evert Ljungberg, Arvid Melin, Bo-Göran Christiansson.

mesta helt opåverkad av starka drycker, möjligtvis vid något tillfälle lätt salongsberusad. Men denna sista gång – dagarna före muck – hade det måhända blivit lite för mycket av det goda.

Vid åsynen av sin egen ”bäddade” säng trodde han att där redan låg någon, så han tassade upp en våning till och somnade i ett torkrum. Där väcktes han så småningom av dagofficern som utbrast: ”Vad gör ni här och varifrån kommer ni?”

Stefansson lär då med förbindlig röst ha svarat: ”Löjtnant, jag kommer från Klockrike!”. Stefansson kunde sin Harry Martinsson och den minnesgode kanske även erinrar sig att filmen ”Vägen till Klockrike” vid den tiden var aktuell på biografdukarna.

Det blev buren

Den natt Stefansson åkte dit tjänstgjorde vår överfurir Gösta ”GP” Eriksson som dagunderofficer. ”GP” kunde – även om han fann episoden både rolig och komisk – med tanke på sin tjänsteförrättning inte intervensera i saken. Resultatet kunde bara bli ett, några dagar i buren. Dock ordnades saken på ett sådant sätt att Stefansson kunde vara med på muckarskivan. Men när vi övriga ryckte ut, då ryckte Stefansson in med sex dagar framför sig i buren.

Här kunde historien ha slutat, men det blev faktiskt en epilög:

Efter att ha sluppit ur buren begav sig Stefansson ner till staden där han promenerade Brogatan upp på väg mot Stora Torg. På andra sidan gatan, utanför dåvarande Epa, kom ”GP” tillsammans med sin hustru. Han såg att Stefansson styrde sina steg mot honom och bad hustrun hålla sig avvaktande. En ordväxling med lite hårda ord kunde ju vara under uppsegling.

Men så icke, Stefansson kopplade på sitt mest charmerande leende samt räckte fram

handen till ”GP” med orden: ”Bra att vi träffades för innan vi skiljs åt, kanske för all framtid, så vill jag tacka dig för en trevlig tid!”.

Stefansson såg ej allena ut som en gentleman, han var en sådan. Episoden kan väl med rätta beskrivas som så, att det var tvenne gentleman som tog farväl av varandra.

Trots stora ansträngningar lyckades det ej att spåra upp Stefansson till vårt 50-årsjubileum. Jag återsåg honom några år efter muck, då på scenen vid Malmö Stadsteater i en uppsättning av ”My Fair Lady”, dock ej i en så kallad bärande roll. En sådan hade han i allra högsta grad under rekryttjänstgöringen. Vi andra i plutonen kommer aldrig att glömma honom.

Kanske är vi i gott sällskap med ett antal minnesgoda halmstadsflickor som var unga på den tiden det begav sig. Men det är en annan historia!

Muck, muck, muck!

Tillbaka till signalplutonens öden och äventyr. På kvällstimmarna den 13 mars 1958 var det verkligen liv på luckan. Det var kvällen före muck. Sång och musik var minst sagt högljudda och utan molltoner, allting gick i dur. Jag kommer – av någon anledning – inte ihåg hur vi avslutade det hela, men sista låten var säkert ”Godnattvalsens” som tonade ut för sista gången. Stämningen var på topp, men med ett stänk av vemod. Det var ju sista kvällen med gänget.

Dessbättre blev det inte sista gången. Signalplutonen har celebrerat sin tillvaro med jämna mellanrum, även om dessa mellanrum har varit långa. År 1982 var det dags för 25-årsjubileum. Då hade vi en stor tillställning med både damer och dans, det ena gav det andra. Vid detta tillfälle återuppstod, för en kväll, delar av det gamla bandet. På estraden hade vi god vokalisthjälp av vår gamle furir

En bild från ”muckarskivan” på Brooktorpsgården (Halmstad) i mars 1958. Alla är inte helt reglementsensligt klädda. Fr v Owe Stefansson, furir Rune Johansson (senare Agholt) med en sångbok i hand och Per-Arne ”813” Johansson. Samtliga foton: Artikelförfattaren.

Rune Agholt. Rune sjöng gärna och hade en mycket bra sångröst, men nu har den tyvärr tystnat för alltid.

Dragspelet hänger med

Vid 50-årsjubileet tvingades vi klara oss utan estrad, men Gunnar Dahlberg hade dragspelet med – och med tanke på tradition och nostalgi, samma dragspel som för 50 år sedan! Trots att Gunnar och jag, bortsett från ett kort inhopp 1982, inte tagit en enda liten ton tillsammans på ett halvt sekel hamnade vi faktiskt någorlunda rätt bland tonarterna, om än inte som förr i världen.

Med lite god vilja kan man väl anse att det åtminstone lät hellre än bra. Ett potpurri på Evert Taubes visor övergick i allsång och det var inget fel på röststyrkan. Vi slutade kvällen traditionsenligt även om ”Godnattvalsens” kom lite väl tidigt, detta med tanke på de tågledes tillresta kamraterna från Göteborg och Varberg. De skulle med sista tåget hem och SJ:s tågtidtabell är inte frikostig i överkant, åtminstone inte kvällstid och på Väst-kustbanan.

Jag har haft nöjet och förmånen att organisera våra sammankomster: muckarskivan 1958, 25-årsjubileet 1982 samt 50-årsjubileet

2007. Vid 25-årsjubileet hade jag god hjälp av om inte tre klippor så åtminstone berg, nämligen herrarna signalister Ekberg, Ljungberg och Risberg. Korrespondens och otaliga telefonsamtal med de gamla kamraterna har jag klarat av på egen hand.

Bara goda minnen

Som en röd tråd löper följande fråga: Hur kommer det sig att vi som hade förmånen att ingå i signalplutonen 1957–1958 bara har glada minnen från rekryttjänstgöringen, när andra jämnåriga kamrater ibland kan ha en något annorlunda uppfattning?

Som varande part i målet är jag kanske inte rätter man att besvara frågan, men vill detta till trots försöka mig på det.

Jo, vi hade en ansträngande men förhållandevis intressant tjänst, där vi mestadels jobbade självständigt. Vi hade både friheten och ansvaret. Kanske var vi ett ovanligt bra gäng trots att många av oss var lite udda – eller möjligtvis på grund av just detta?

Vi roade oss så gott vi kunde. Vi hade Stefansson med sina upptåg, sin slagfärdighet och sina verbala utförsåvår. Samt ej att förglömma Gunnar Dahlberg, som med sitt dragspel förgyllde tillvaron.

Men dessa faktorer utgör inte hela sanningen eller ens halva. Den främsta anledningen är det mycket fina förhållande som under hela tiden rådde mellan befäl och manskap. Detta återspeglade sig i utbildningsresultatet. Plutonen fick faktiskt lite beröm då och då.

Vid ett tillfälle inspekterade överste Arne Mohlin ett exercispass vilket han – vänd till plutonchefen Arvid Melin – med hög och ljudlig stämma kommenterade med orden: ”Löjtnant, din signalpluton är utmärkt!”

Detta var till såväl plutonchef som övrigt befäl ett bra betyg högt uppifrån. Ett bra betyg lågt nerifrån torde vara det faktum att våra befäl varit självklara hedersgäster vid

våra sammankomster. Vid 50-årsjubileet var saknaden stor efter såväl sergeant Bengt Brandt som furir Rune Agholt. Båda dessa har gått ur tiden. Självfallet saknade vi även allas vår ”GP”, överfurir Gösta Eriksson, som var förhindrad att närvara.

Nu är signalplutonens 50-årsfest ett minne blott. Krutröken har lagt sig över nejden och trumpeterna har tystnat. På allas våra vägnar vill jag här framföra ett stort tack till Lv 6 och till dem som var oss behjälpliga. Till Claes-Göran Andersson som öppnade alla dörrar för mig när det gällde att komma till tals med rätt person samt till Mikael Andersson och Mikael Beck. Sist men inte minst till Berit Strandgren som välvilligt lånade ut kronans uniformspersedlar. Vi lyckades faktiskt även med konststycket att kränga marschskorna på skyltdockan utan att ta till kraftuttryck!

Krutgubbar?

Festen är över men kvar finns – förutom alla minnen – en video och ett stort antal foton. Det hör ju till en bemärkelsedag. När man betraktar såväl video som foton kan man förledas tro att det härrör sig från några sekvenser ur de utmärkta engelska tv-serierna ”Allå, ’allå, ’emliga armén” eller ”Krutgubbar” – det fanns några avsnitt där dessa grånade gentleman uppträdde civilklädda.

Visst finns det likheter vad beträffar det yttre. Om insidan har den tidigare nämnde Gunnar Dahlberg i ett brev formulerat följande:

”Givetvis hade vi förändrats och åren satt sina spår på oss alla, men i våra sinnen hade tiden på något sätt stått still – de grå håren eller de som tappats betydde ingenting. Det var helt enkelt så himla roligt att träffas!”

I detta instämmer vi alla!

Vid meddelandebblanketten befann sig
Bengt ”322” Knutsson

Garnisonsmuseet och luftvärnssamlingen

Garnisonsmuseet har under året haft en positiv utveckling. Efter mycket slit med samlingen och föremålen i de nya lokalerna kunde museet invigas i november.

Anders Sträng invigningstalar. Samtliga foton: Conny Benjaminsson.

Invigningen genomfördes i två steg. Det första var i samband med att ”Kasernerna 100 år” släpptes till kamratföreningens medlemmar den 6 november. Invigningen hade samlat cirka 150 besökare som förutom att förse sig med boken också fick en titt på museet.

Tisdagen den 27 november var det dags för den officiella invigningen. Denna gång var den riktad till inbjudna gäster i form av garnisonens chefer och gäster från Halmstads kommun m fl, tillsammans ett trettiotal gäster. Invigningen förrättades av regements- och garnisonschefen Lennart Klevenparr.

Under uppbyggnaden av museet har också pedagogiken och utställningens utformning utvecklats. Fyra delutställningar har prioriterats och utvecklats till utställningens huvudnummer. Dessa fyra ämnen anser vi vara unika. Vi har anledning att framställa dem som riksangelägenheter. Ämnena är:

- Historien om Rudolf Pettersson och 91:an Karlsson
- Utställningen av föremål från finska vinterkriget m m
- Utställningen om musikkåren
- Historien om generalen Bror Birger Emil Mörcke och hans handskrivna reseskildringar.

Regementschefen Lennart Klevenparr och ordföranden i kulturnämnden, Lena Ekman.

Torsten Rosenqvist, vd för Halmstad 700 AB, och Ing-Marie Abrahamsson, Turistbyrån.

De första tre är väl kända sedan tidigare och har funnits med på det gamla museet. Det fjärde ämnet är nytt för museet. Mörcke var regementschef 1909–1914 och blev sedan lantförsvarsminister, återgick i tjänst, blev general och bosatte sig som pensionär på Varbergs fästning.

Mörcke företog för sin tid omfattande resor i såväl Europa som Afrika och Amerika. Dessa resor har han nertecknat i tre handskrivna reseskildringar om vardera mer än 500 sidor. Reseskildringarna tillhör officerskåren och är nu deponerade i en monter på museet där de för första gången blir tillgängliga för en större krets. Till historien hör också att Mörcke är förebild för generalen Rufus von Bäfvenhielm i 91:an.

Lv-samlingen på Skedalshed har också invigts under året. Detta skedde den 25 september under viss pompa och med medverkan av Hemvärnets musikkår i Halland. Invigningen förrättades av ställföreträdande regementschefen Ove Tirud. Ett femtiotal entusiaster från hela landet hade samlats för invigning

och visning av samlingen. Samlingen utgörs av föremål från f d Lv 4:s museum, kompletterat med materiel från andra samlingar till en så fullständig samling som möjligt.

Tillsammans kommer Garnisonsmuseet och Lv-samlingen att ingå i det nya nätverket Försvar i Förvar. Lv-samlingen kommer att vara en förrådsutställning som endast visas vid särskilda tillfällen. Oaktat detta är samlingen ”rikssamlingen” av luftvärnsmateriel som ska vara komplett och bevaras för framtiden.

Garnisonsmuseet öppnade för allmänheten torsdagen den 6 december och kommer att vara öppet för allmän visning torsdagar klockan 13–16 samt sista söndagen i varje månad kl 13–16.

Anders Sträng
Museiföreståndare

Hamnen i Höganäs sommaren 1940. Två tyska jaktplan på låg höjd sveper in över hamnen. Neutralitetsvakten från I 16 öppnar eld. En episod bland många under den långa beredskapstiden, de flesta nu glömda. Men ibland kastar historien långa skuggor.

Hamnen i Höganäs sommaren 2007. En gammal fiskebod skall flyttas. Skotthål i anslutning till dörren upptäckts, gamla skotthål. Intressant och mystiskt anser man på Helsingborgs Dagblad och vidarebefordrar frågan till sin läsekrets. Svar kommer från förre tullmästaren Gunnar Nilsson, som kan ge besked, ty han var med. Gunnar som 2008 fyller 93 år påstår att hans minne håller på att försämrats. ”F-n tro’t sa Rellingen” – vi har kontrollerat personuppgifterna. De stämmer!

Nu till Gunnar och en tid längesen förbi.

Skotten i Höganäs och andra minnen

Jag har fyllt 92 år så minnet börjar avtaga. Dock kommer jag ännu tämligen väl ihåg det som skedde under kriget. Jag var anställd vid Tullverket sedan 1935 och som statligt anställd befriad från mobilisering. Min tjänstgöringsplats var vid tullstationen i Höganäs.

Tullmästaren Gunnar Nilsson vid sin pensionsavgång 1981. Samliga foton: Gunnar Nilsson.

Eftersom jag hade fått uppskov vid mobiliseringen hade jag möjlighet att anmäla mig till det nystartade hemvärdet och blev på så sätt landets yngste hemvärnsområdesbefälhavare (ett förfärligt långt ord). Som sådan tjänade jag hemvärdet i över 45 år, varav 20 som kretshemvärnschef. Efter fortsatt utbildning förordnades jag som major i hemvärdet.

Avlösning från I 16

Men nu till Höganäs våren 1940 och omständigheterna kring de mystiska skotten i fiskeboden. Jag vill minnas att efter tyskarnas besättning av Danmark den 9 april 1940 så kom först trupp från I 11 till Höganäs och hamnen. Dessa avlöstes efter någon vecka av ett kompani från I 16 (1. kompaniet). Kompanichef var kapten Axel Kalling och plutonchef i hamnområdet löjtnant Rost.

En bild av de danska fiskare, som under krigsåren räddade tusentals judiska flyktingar över Öresund till Höganäs, men som till sist själva fick dela flyktingarnas öde, då den tyska ockupationsmakten upptäckte vad de höll på med. Bilden är tagen i Folkparken i Höganäs kort före krigsslutet. Närvarande är även dåvarande tullvakten och sedermera kretshemvärnschefen, Gunnar Nilsson (i vit mössa), som på den svenska sidan organiserade och ledde det illegala arbetet för den danska frihetsrörelsen.

Under den första tiden rådde högsta beredskap med folk eldberedda i de nygrävda skyttevärnen på hamnområdet, och då speciellt de tunga vapnen såsom de dubbelpipiga luftvärmskulsprutorna.

En av dessa dagar dök två tyska jaktplan upp från väster och Danmark. Höjden var ca 60 m och kursen rakt österut. Då eldtillstånd rådde öppnades omedelbart eld mot dem. Därvid råkade en av kulspruteskyttarna svänga vapnet alltför mycket åt vänster så att eldskuren gick rakt mot en av fiskebodarna. Den pansarbrytande ammunitionen genom-borrade bl a fiskebodens gångjärn.

Tyvärr har fiskeboden nyligen hamnat på soptippen, då man från stadens sida håller på med omfattande nybyggnadsarbeten och där finns inte plats för någon beredskaps-historia.

Under beredskapsåren hade vi många samövningar mellan representanter för I 16 och Höganäs hemvärn. Då fick vi i hemväret ofta spela den ockuperande sidan.

Speciellt kommer jag ihåg en gång, då hem-väret hade ”bitit sig fast” i de betong-hinder som fanns i hamnen. I 16 anföll och med vattenladdade eldkastare sprutade de på hemvärnsmännen för att jaga ut dem ur värnen. De förstörde våra nya uniformer (överdragskläder m/40), som vi hemvärns-män precis hade kvitterat ut och som vi var så stolta över.

Jagade bort hallänningarna

Nu gällde det att handla, så chefen för 3. grupp, järnbruksarbetaren Fritz Sandberg, kommenderade ”Bajonett på, så jagar vi hallänningarna tillbaka. Framåt!” Inför de blanka bajonetterna drog sig I 16-soldaterna tillbaka och plutonchefen anmälde händelsen till kompanichefen, vilket renderade mig en rejäl utskällning för de vilda hemvärnsmän-nens beteende. Jag tog det emellertid med en klackspark, då jag ansåg att hemvärns-gub-barna visat prov på både framåtanda och initiativförmåga.

Vår vackra Kullabygd med närheten till Öresund och det av tyskarna ockuperade Danmark var under hela kriget väl försvarat av svenska trupper när väl mobiliseringen kommit i gång. Men i krigets slutskede kom denna del av vårt land att spela en stor roll av-seende den stora flyktingströmmen av danska judar (ca 7 000) undan förintelsen.

I detta mottagningsarbete blev jag som tulltjänsteman speciellt engagerad. Det sista krigsåret engagerades jag även i vapen- och ammunitionstransporter till den danska mot-stånds-rörelsen. Det föll på min lott att organ-isera denna verksamhet från Höganäs med bl a danska fiskebåtar som jag ”köpte” för att fiskarna skulle kunna fiska med Höganäs som hemmahamn. Även i det välbekanta

Jane Horney-dramat hade jag förmodligen ”ett finger med i spelet”.

FN-insatser

Efter kriget fick jag tillfälle att 1953–1955 och 1957–1958 verka inom FN. Den första perioden inom Repatrierings- och övervak-ningskommissionen i Korea, den senare inom Övervakningskommissionen i Mellersta Öst-ern, som också höll på att bli slutet för mig.

Ja, det har förunnats mig så mycket under mitt liv att jag nog hade kunnat skriva en bok. Men det orkar jag inte tänka på, då mina år (född 1915) gör sig mer och mer påmind.

Gunnar Nilsson

*F d kretshemvärnschef
och tullmästare*

Kamratföreningen i Arns fotspår

Drygt 40 medlemmar deltog i kamratföreningens årliga resa. Den var förlagd till hösten på grund av arbetsbelastningen med 100-årsjubileet i samband med årsmötet. Resan gick den här gången inom Sverige, till Västergötland.

Utanför domkyrkan i Skara mötte vår guide. För Lars-Erik Blank var det ett kärt återse-ende av hans lärare – Sievert Pettersson – från LvKAS-tiden i Göteborg.

Vi började med studium av kyrkan, som lika mycket var ett museum som ett Herrens tempel. Vi noterade de mycket vackra kyrk-fönstren, gjorda av konstnären Bo Beskow, som bl a utsmyckat FN-skrapan i New York. Utanför präglades området av en medeltida marknad.

Färden fortsatte sedan över Axvalla hed där vi fick god kännedom om alla de förband som ”exerat” därstädes. För övrigt kan nämnas att vår gamla fana som hänger på mässen överlämnades till regementet 1858 vid den

då mycket stora fälttjänstövningen. Enligt uppgift var det ej Oscar I utan kronprinsen, sedermera Karl XV, som överräckte fanan.

Klara bevis

Efter intagande av medhavd lunch med goda ”tillbehör” – välvilligt skänkt av Göran Lundahl – styrdes bussen mot Varnhem. Det är nu ställt utom allt tvivel var Sveriges vaggastod. Intressanta utgrävningar gav belägg för detta. Likaså DNA-analys av Birger Jarl, hans hustru och hans son, gav ovedersägliga bevis om släktförhållandet.

Efter detta gjordes en odysse över medeltida lämningar i Skara-trakten under stundom humoristisk berättarglädje av vår guide.

Ryttmästaren själv, Bernard Englund, tog emot de halländska besökarna.

Vi åtskildes med att överlämna vårt krus och en flaska "700-årig" champagne från vår hemstad.

Nu sade magen ifrån och på ryttmästartorpet på Billingens sluttning väntade buffé.

Utanför soldattorp, fähus och visthusbod väntade ryttmästaren själv i karolineruniform, Bernard Englund. Denne f d livhusar (K 3) njöt av att få berätta om denna anläggning, som han med entusiasm byggt upp. Med illa dold förtjusning delades råsoapar ut till överheten, vem än det månde vara.

Efter denna livfulla genomgång av Karl XI:s indelningsverk (1685-1901) intogs som sig bör "Ryttmästarsnaps" – hemmalagad – vid den öppna brasan. Våra magar letade dock efter utlovad buffé. Som av en händelse for intilliggande timmervägg upp i taket och vips stod mat och bord där innanför.

Det var inte bara matsal utan längs vägarna fanns en vapen- och myntsamling av stort värde, både kulturhistoriskt och

pekunjärt. Vi lät oss väl smaka och snapsen kompletterades.

Som avslutning beklagade Bernard avsaknaden av K 3:s mäss och genom en tryckning, for tavlan av Karl XII upp i taket och in steg vi i en kopia av ett av rummen med öppen spis. Man får förmoda att längtan blev svår efter säkert många och långa trevliga stunder i fätöljen framför brasan.

I ett hörn stod en byst av Karl XII. Den skall i färdigt skick överlämnas av staten vid 300-årsminnet av slaget vid Poltava 1709.

Mycket mätta och med många intryck att bearbeta ställdes färden mot Halmstad.

Gunnar Ohlsén
F d officer
vid I 16 och IB 16

Farväl till I 16

Värnplikten ska försvinna. Nya generationer dömer den som föråldrad. Det må de göra. Men vi som tillhör äldre generationer och en gång har harvat exercis 1 på I 16:s kaserngård, haft övningar på Nyårsåsen och Skedalshed och svalkat oss i Stenbrottet eller mera romantiskt lögat oss vid Tylösands eller Frösakulls strand, förbinder exercistiden med hård disciplin omväxlad med en innehållsrik fritid.

Bara en sådan sak som ett besök på Tre Hjärtan med gratis underhållning av någon inkallad kamrat som exempelvis pianisten Erik Johnsson var stor glädje. Eller kvällsvandringarna på Galgberget med saft och kaffe på Utkikstornet eller Hallandsgården som en belöning för dagens hårda övningar.

Belöningen kunde också komma på annat sätt, som genom eggande marschmusik av regementets musikkår, som flera lördagsmorgnar mötte oss vid stadsgränsen, när vi var på väg till regementet efter nattövningar på Nyårsåsen eller Skedalshed. Halmstads gatuliv höll på att vakna och det utspelades ett

slags gemenskap mellan invånare och militärer. Alla rycktes med i den speciella stämning som regementsmusik kan förmedla.

Lördagsmorgon innebar veckoslutspermission, om persedelvården och soldatinstruktionen klarades. Jag erinrar mig permissionsförbud en gång, men det hörde till vad som kunde inträffa. "Räkna de lyckliga stunderna blott..." sjöng man i en schlager den gången, nog så passande.

Efter hand dröjde jag gärna kvar på I 16 över veckosluten. Söndagsfrukosten och midagen var verkligen kalasmat. Det kunde inte Svea, den populära militärrestaurangen, göra

Plutonsfotografi 1940. Samtliga foton: Uno Friberg.

I trakten av Haparanda. Uno Friberg till höger.

bättre. Så fanns här Norre Katt, det populära flanörstället på sommaren med sin populära sommarrestaurang. Militärmusik var populär gratisunderhållning och den bjöd i 16:s musikkår på.

Från Norre Katt är det inte långt till Örjans vall, som jag besökte redan 1927 i samband med Halmstadutställningen. Jag fick följa med mina föräldrar till denna utställning, som jag vill minnas var förlagd till området kring läroverket. Någon fotbollsintresserad i sällskapet tog mig med till Örjans vall, där det spelades utställningsfotboll mellan ett danskt lag och Halmia, tror jag.

Tio år senare skulle jag göra mitt livs fotbollsmatch på Örjans vall, då läroverken i Halmstad och Helsingborg möttes i sin årliga fotbollsmatch. Jag har tidningsreferatet

kvar, som berättar om att jag var ämne till en storspelare.

Jag har många fler minnen från Örjans vall. Kvalmatcherna till Allsvenskan, som både Halmia och "Bollklubben" var inblandade i. Båda lagen var väl någon gång, eller oftare, samtidigt i allsvenskan. Visst är Örjans vall Sveriges vackraste idrottsplats där den ligger så intagande vid kanten av Nissan?

Men vid midsommartid 1940 blev det ett vemodigt farväl till Galgberget m m. Den gamla busslinjen "Kärleken–Lasarettet–Kyrkogården" illustrerade situationen utmärkt. En annan tid hade brutit in. Europa stod i brand. I 45 sattes upp. Vi färskor korpraler drog ut i fält till Månsbyn i Kalixtrakten.

Jag minns som i går avmarschen från regementet till det framkörda tåget i Halmstad, som skulle bli vårt hem i mer än två dygn. Vi åkte i godsvagnar som bäddades med halm. Ingen klagade vad jag minns. I vagnsöppningarna kunde vi titta på sommar-Sverige. Vi for nästan till midnattssolens land.

Givetvis hade vi avdelat dörrvakter som garanterade säkerheten. Sommarstaden höll på att bytas mot något helt annat.

Svår omställning

Det ska sägas att visst blev omställningen svår för många av de inkallade, som rycktes bort från sina familjer och yrken. En tärande oro för dem därhemma tog bort den äventyrs-känsla, som vi yngre kände.

Här ska inte frestas till att ta med allt vardagsgnäll, som kan förekomma när folk ska bo samman under helt nya förhållanden och i avsaknaden av nära och kära. Rent allmänt minns jag att det utvecklades en trevlig umgängeston med ordsbefolkningen.

Själv var jag med i ett gäng som nästan varje kväll blev serverat kaffe när vi hörde på nyheterna. HIF-are som jag är, var det naturligtvis ytterst spännande på söndagskvällarna

att höra hur det hade gått för "di röe". De var med i toppstriden och höll faktiskt hela vägen fram till början av 1941 då allsvenskan avgjordes. Man spelade höst och vår. Det var ett litet mellanstick av fotboll igen.

Åter till kaffet! Jag utgår från att vi betalade för oss, ty de vinkade mangrant av oss när vi i oktober lämnade Månsbyn för en öde skog i närheten av Nikkala. Det var en stor folkförflyttning som ägde rum under krigsåren. Norrlänningarna blev sända söderut och vi från södern för norrut.

Jag känner faktiskt till ett fall där detta resulterade i giftermål. Det var Överkalix och en skånsk ort som förenades. Ett exempel bland säkert många andra.

Förflyttningen från den mäktiga Kalixälven till skogsterrängen i närheten av Nikkala blev också en övergång från sommartid till vintertid. Däremellan hade vi fått njuta av 14 dagars permission på hemorten. Då fick vi tillfälle att njuta av sommar-Sverige, som

drabbats av förödande torka och därmed näst intill missväxt.

Norrlandsmanövrar

Vi fick uppleva två stora manövrar i Norrland. En sommarmanöver och en vintermanöver, som bjöd på både snö och kyla i överflöd.

Från sommarmanövern minns jag speciellt hemmarschen. Det hade varit mycket nattövningar och därmed lite sömn. Detta visade sig också nu. Trots minskade marschpass till 30 minuter föll många i sömn, så det måste till en väckelseprocedur innan man kunde kommendera uppställning. Men det hela förlöpte med disciplin och till slut kom vi hem till Månsbyn igen med ett taktfast halt som avslutning på denna manöver.

Vintermanövern blev ett skidprov av äkta norrländsk kvalitet. Vi hade då i december vant oss vid vintern, som höll hela Sverige i ett fast grepp. Jag minns att både överbefälhavaren Olof Thörnell och prins Gustaf Adolf,

Plutonen fotograferad 1940.

vår nuvarande kungs far, följde manövern och att vi såg dem på nära håll. En sak att minnas från vintertiden uppe i norr är de fantastiska norrskenen.

Gick på bio

Hur bedrev vi då fritiden? En söndag minns jag att vi var några stycken, som fick permission för att gå till Haparanda på bio. Det var ju endast några mil dit. Torrskaffning fick vi från kokvagnen, för dyra restaurangbesök hade vi inte råd med.

Det fick räcka med bio och en fika och en titt på Haparanda innan vi anträdde hemfärden till den ofärdiga anläggningen någonstans i Norrland. Arbetet med byggandet av en förläggingsplats ute i okänd skogsmark fick avbrytas på grund av kyla.

Julen började närma sig och vi blev hemförlovade. Jag glömmer aldrig ilastningen på Haparandas mäktiga station. Utanför stationen slog vi upp våra tält kvällen före. På fast mark, trodde vi! Men när eldvakterna hade börjat sitt arbete tog det inte lång tid innan marken under oss smälte. Vi hade alltså slagit upp våra tält på vattensjuk mark. Det blev till att flytta in på Haparanda station. Där fick vi en behaglig natt innan vi embarckerade de framkörda järnvägsvagnarna med destination Trönninge i Halland.

Inte anade jag att jag året därpå skulle göra om Norrlands-resan. Det var nämligen så att de flesta av oss då träffades i trakterna kring Arvika i Värmland omkring den 1 maj.

Snön låg kvar i skogarna efter den snörika och kalla vintern. Väl däruppe, i Gustaf Frödings och Selma Lagerlöfs land, växlade naturen snart över i ännu en sommar med stort S. Här kunde vi på fritiden byta ut Kalixälvens kalla vatten mot insjövatten med behaglig vattentemperatur.

Men för min egen del fick jag hastigt och lustigt avbryta midsommarfirandet, på grund

Vintermanövern 1940. Uno Friberg till höger.

av order att inställa mig hos regementsstaben i Charlottenberg. Jag fick hästskjuts dit. Det var en behaglig tur, då inga bilar fördärvade trafikrytmen på den tiden. Det rörde sig alltså om att den tyska division Engelbrecht skulle transiteras genom Sverige¹. Ett tåg varannan timme sades det. Med varje tåg medföljde en officer från Krigshögskolan samt några underbefäl. Så sades det också.

Själv var jag ett av underbefälen. Bland officerarna fanns bl a vår tidigare plutonchef Thore Lundberg och Wilhelm Grut, den gamle simmaren och guldmedaljören i modern femkamp. Det blev två resor tur och retur till Haparanda, men denna gång kunde vi se sommar-Sverige från kupéfönstret.

Från detta kunde vi också se de knutna nävarna från några fabriksfönster. Några stationsmän skrämde oss: ”Ni kommer aldrig levande till Norrland. De kommer att spränga broarna!” Men det inträffade inga incidenter utan jag hann på nytt njuta av passagen över Ångermanälven. En fantastisk utsikt.

¹ En tysk styrka om ca 18 000 man, uppkallad efter sin befälhavare general Engelbrecht. I juni och juli 1941 transiterades denna styrka med tåg från det ockuperade Norge till Finland. (Red. anm.)

Transiteringen av division Engelbrecht är ett mörkt moln i vår historia. Jag minns att några av tyskarna sade sig vara rädda att de skulle få vara med om intåget i Moskva. Det fick de inte heller, då enligt uppgift division Engelbrecht blev tillintetgjord.

Jag hoppar över alla inkallelser på hemmaplan i Skåne och i Halland och flyttar direkt till krigets slutskede 1945, då vi i januari blev förlagda i Dals Ed. Ytterligare en krigsvinter blev en värdig avslutning på beredskapen.

För vintersportare

Dals Ed var den gången en populär vintersportort för bland andra göteborgarna. Det kan man förstå då terrängen inbjöd till fina vinteraktiviteter, inte minst när man kunde glida fram i härliga skidspår. Eller ägna sig åt backhoppning om man kände för det. De hade nämligen en fin skidbacke i Dals Ed mellan Stora och Lilla Le.

Götalandsmästerskapen arrangerades just här och lockade stora åskådarmassor. Det är vemodigt att tänka på att sporten i dag är nästan död i Sverige. Vi som hade Sven Selånger

Söndagspromenad vid Finska viken 1940. Uno Friberg till vänster.

som det stora namnet i slutet av 30-talet och i början av 40-talet. Sedan kom Jan Boklöv i mitten och slutet av 80-talet. Men idrotten har förändrats liksom samhället i övrigt.

Detta är kanske en romantiserad skildring av en mörk tid för många människor. Men en sak var positiv för denna tid. Det var en sammanhållning bland människorna som dagens generationer är ovetande om. Man kunde sitta på Hallandsgården en sommarkväll och dricka en kopp kaffe, när någon äldre dam kom fram och frågade om hon fick bjuda på kaffet. Detta hände mig någon eller några gånger.

Eller när vi var ett gäng, som cyklade till Arvika och skulle roa oss. Vi hade permission och blev kaffesugna på vägen. Vi stannade vid en villa och klappade på och bad att få köpa kaffe. Frun var ensam hemma – mannen var inkallad – och hon bjöd in oss på kaffe.

Jag har bara räknat de roliga stunderna. Men det är inte så konstigt. Jag var ung, fri och obunden och hade bara mig själv att tänka på. För den som hade familj och arbete att tänka på var det många gånger svåra stunder som skulle genomlidras. ”Lappsjukan” förekom i Norrland och i slutet av vistelsen i Norrland inträffade Armasjärviolyckan², en stor tragedi som givetvis berörde oss illa, fast vi låg på relativt långt avstånd från den.

Men om vi vill minnas hela beredskapen har vi ju ”Någonstans i Sverige”, Jolos förnäma skildring av beredskapstiden. Där han själv har slutrepliken: ”Vi ses!” Det sade vi också när sista hemförlovningen kom, men det var ytterst få av oss som sågs igen.

Tack till I 16 för härliga minnen från en mörk tid.

Uno Friberg

F d värnpliktig vid I 16

² Den 24 oktober 1940 vattenfylldes en överlastad färja och 46 personer, varav 44 militärer, omkom. (Red. anm.)

Finalen på ”Östersjön runt”

Stockholmsavdelningen har under de senaste åren besökt och studerat vårt regementes deltagande i många krig runt Östersjön, med undantag för den ryska enklaven Kaliningrad oblast (ungefär ”län”).

I september 2007 fyllde vi denna lucka och for med M/S Baltivia (tidigare Sagaland) via Polen till Kaliningrad. Vi var fyra seniorer med ordföranden Lennart Törnqvist i spetsen, som i vår nye sekreterare Rolf Monéus bil styrde mot den gamla ostpreussiska huvudstaden Königsberg efter ett uppehåll i Gdansk/Gdynia. Det låter enkelt – för den som aldrig har passerat gränsen mellan Kaliningrads oblast och Polen!

Museum i Gdansk

Innan vi startade österut hann vi alltså bese det innehållsrika marina museet i Gdansk

Carl Fredrik von Mentzer tackar ställföreträdande museichefen med kamratföreningens krus.

med många kartor och föremål från kriget mot Sverige på 1600- och 1700-talen. Kunnig guide var ställföreträdande chefen för museet. Den första natten tillbringade vi i Gdynia på Maritime Academy, en bra förläggning som Carl Fredriks kollega från Korea 1990, kommandören Marian Brzezinski, fixat.

Dagen därpå tog vi tåget, som trafikerar linjen Gdynia-Hel. En utomordentligt vacker tur genom ett säreget område, som tidigare var avspärrat på grund av radar- och robotställningar. Halvön är i dag en enda lång härlig sandstrand och längst ut ligger fiskehamnen Hel. Den var vid andra världskrigets utbrott väl befäst av 3 000 soldater. Tyskarna lyckades först efter en månad besegra garnisonen. Vår återfärd från Hel genomfördes med båt till Gdynia.

Seg gränspassage

Morgonen därpå kom vi i väg tidigt, för att om möjligt undvika köerna före gränsen. Men trots att det var söndag och ringa trafik så tog det oss nära två och en halv timme att komma igenom. Arroganta gränspolisier gjorde sitt bästa för att försvåra passagen. Ingen begrep annat än ryska.

När vi kom till Kaliningrad råkade vi ut för den värsta trafikstockning som vi dittills upplevt. I en fyrvägskorsning utan trafikljus möttes trefilsgator med spårvagnar, trådbussar och personbilar. Det kan ej beskrivas, det måste upplevas!

En tom byggnad ovanpå Königsbergs gamla slott.

Vi passerade också en vidunderlig byggnad som ryssarna byggt ovanpå Königsbergs gamla slott utan att ta hänsyn till källarna. En riktig ”Stalintårta”. Resultat: Huset har satt sig och går inte att använda!

Gott om bilar

Näja, så småningom hittade vi vårt hotell, Hotel Kaliningrad, och lyckades även finna en parkeringsplats. Vår uppfattning om ett fattigt, billöst samhälle måste snabbt ändras. Trafiken var lika intensiv som stockholmstrafiken i kubik.

Baltijsk/Pillau, Östersjömarinens huvudbas, var vårt mål nästa dag. Vi startade tidigt. Omkring 09.30 närmade vi oss med spänning staden, som under sovjettiden – och även efter Sovjetunionens sönderfall – var helt slutet.

Gröna Lund?

Plötsligt körde vi in i en polispostering som hejdade oss. Inga böner hjälpte inför en

kvinnlig militärpolis. Hon förde oss till sin chef genom en byggnad som närmast liknade Spökhuset på Gröna Lund! Chefen ringde upp sin chef, som erbjöd oss två timmars inresevisum, om vi betalade 5 euro/person plus 10 euro för bilen. Vi betalade och for lyckliga genom Baltijsk/Pillau ända in till det av Gustav II Adolf byggda fortet.

Härskarstaty

I staden promenerade vi sedan till flera intressanta platser, t ex Peter den Stores staty i hamnen, officershotellet ”Gyllene Ankaret”, den stora paradplatsen och järnvägsstationen, där vi intog var sin kopp pulverkaffe.

När vi återvände mot bilen såg vi ett tydligt tecken på Rysslands ökande militära kapacitet, nämligen en ”Kilo”-ubåt (Nato-beteckning) som löpte ut! Våra två timmar började ta slut, så vi vände åter till polisposteringen, där chefen stod och väntade. Hon fick tillbaka visumet och fick en kram av Rolf Monéus. Ja, vi trodde inte våra ögon, men hon accepterade!

Dystert landskap

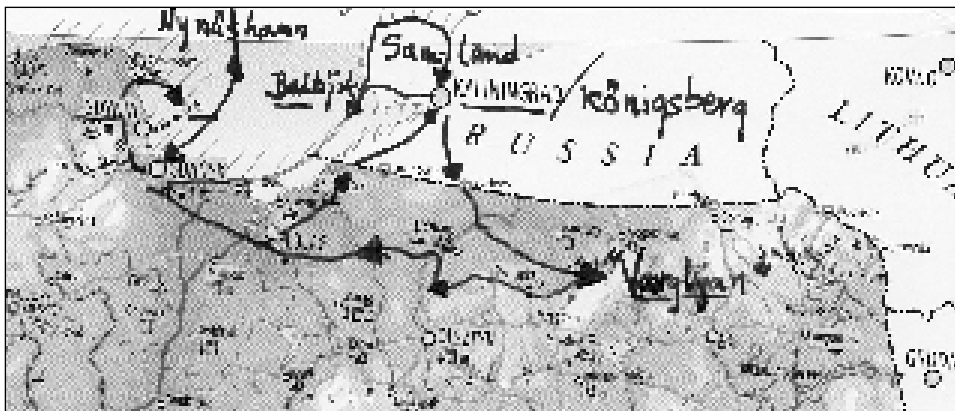
Färden fortsatte norrut längs ”bärnstenskusten” genom gamla Samland. Landskapet var totalt öde. Inga hus, inga djur, inget jordbruk. Deprimerande! På sina ställen såg vi rester av gamla tyska herrgårdar, som i dag är ruiner. Men det finns byar som såg ganska välmående ut, t ex Yantarnyj som livnär sig på bärnstensframställning. Kurorten Zelenogradsk, vid norra kusten, såg också modern ut med pampiga villor och bra gatubeläggning. I Kaliningrad oblast lever i dag strax under en miljon människor. Under andra världskrigets slutskede flydde befolkningen västerut i hopp om att slippa Röda arméns härjningar. Bland annat utnyttjades flera stora trupptransportfartyg. De flesta sänktes med tusentals flyktingar ombord.

Guiden i "Varglyan" med Lennart Törnqvist och Heikki Ingman.

Hela området blev tomt på ursprungsbe-folkningen och ersattes främst med ryssar och några procent sovjetiska asiater. Königsberg döptes om till Kaliningrad efter ordföranden i Högsta sovjets presidium. Han var dock aldrig i staden.

Numera pågår både militär och civil mo- dernisering. Det finns raffinaderi och i havet norrut råolja. Yantarvarvet i hamnen bygger såväl civila som militära fartyg.

En enkel skiss över resvägen.

Nästa dag styrde vi kosan mot Polen igen. Hitlers högkvarter 1941–1944, "Varglyan", var målet. Det var söndag så passagen över gränsen gick snabbt. När vi kom fram enga- gerade vi en duktig guide. Hon redovisade allt, från attentatet mot Hitler till Martin Bormanns sexualliv. Det var en ruskig plats med många ruskiga figurer! Hur kunde män- niskor bo i flera år i detta trask?

Sista natten i Polen tillbringades i ett vandrarhem som sannolikt varit en kom- munistisk utbildningsgård. Men priset var icke oävet, 65 svenska kronor per person inklusive frukost.

Här startade kriget

Dagen därpå hann vi med Westerplatte, plat- sen i Gdansk där andra världskriget började 1939 och där polackerna gjorde heroiskt motstånd mot tyskarna, som anföll utan krigsförklaring och med understöd av ett gammalt slagskepp.

Klockan 18.00 for vi åter till Nynäshamn med M/S Baltivia.

Carl Fredrik von Mentzer

F d officer vid Hallands regemente

Samtliga fotografier: Artikelförfattaren.

Inte bara överste – mannen bakom Jägarbrännvinet

Överste Carl-Fredrik Hyltén-Cavallius levde åren 1853–1931. Han kom till regementet 1903 som överstelöjtnant och chef för första bataljonen. 1908 avgick Hyltén-Cavallius och utnämndes till överste i armén.

Överste Hyltén-Cavallius. Foto: Arkiv.

Det var inte ovanligt att förtjänta officerare fick en grad högre i samband med pension. Efter pensioneringen bosatte sig familjen H-C på herrgården Sandvik i Småland.

Då H-C var inbiten jägare och hade många vänner som besökte herrskapet på Sandvik, bjöds det på "Jägarbrännvin" – av egen till- verkning – efter en lyckad jakt.

Det är här historien om detta brännvin börjar.

Enligt sonsonen Gunnar Hyltén-Cavallius lär farfadern ha besökt chefen för Vin & Sprit med några flaskor Jägarbrännvin i bagaget.

Chefen provsmakade och fann brännvinet gott. Det skulle passa utmärkt i Vin & Sprits sortiment.

"Men vad är det då i det?" undrade han.

"Nä, nä" sa farfar.

Lönsam affär

Till sist kom man överens och slutet blev att farfadern fick välja mellan en engångssumma för receptet eller tusen kronor om året till hustrun så länge hon levde. Farfadern visste att generna talade för det senare alternativet och så blev fallet. Till saken hör att hustrun blev 94 år.

Enligt sonsonen var det den bästa affär farfadern gjort, om inte den enda.

Brännvinet kom att till- verkas åren 1927–1955. Då avskaffades motbo- ken (vilken reglerade den månatliga ransonen).

Jägarförbundet ansåg också att man inte borde förknippa jakt med alko- hol, samtidigt som försälj- ningen sannolikt inte var hög, varför tillverkningen upphörde detta år.

Under 1990-talet kom nytillverkning på tal, och så blev också fallet. En- litersflaskan var densam- ma som tidigare, likaså

Foto: Patrik Leonardsson.

etiketten. Dock var priset helt annorlunda. År 1888 kostade en liter brännvin 1 krona. 1960 var priset 28:10. Sommaren 1997 kostade "Jägarbrännvinet" 289 kronor. Någon royalty var inte att räkna med nu.

Tysk protest

Här slutar inte historien om detta brännvin. När den tyska tillverkaren av Jaegermeister fick höra talas om det svenska Jägarbrännvinet ansåg man att det var stöld av deras varumärke och en juridisk process påbörjades. Den tyska firman vann, varför tillverkningen av Jägarbrännvin upphörde i början på 2000-talet. Artikelförfattaren var dock förutseende att inhandla ett antal flaskor innan försäljningen upphörde...

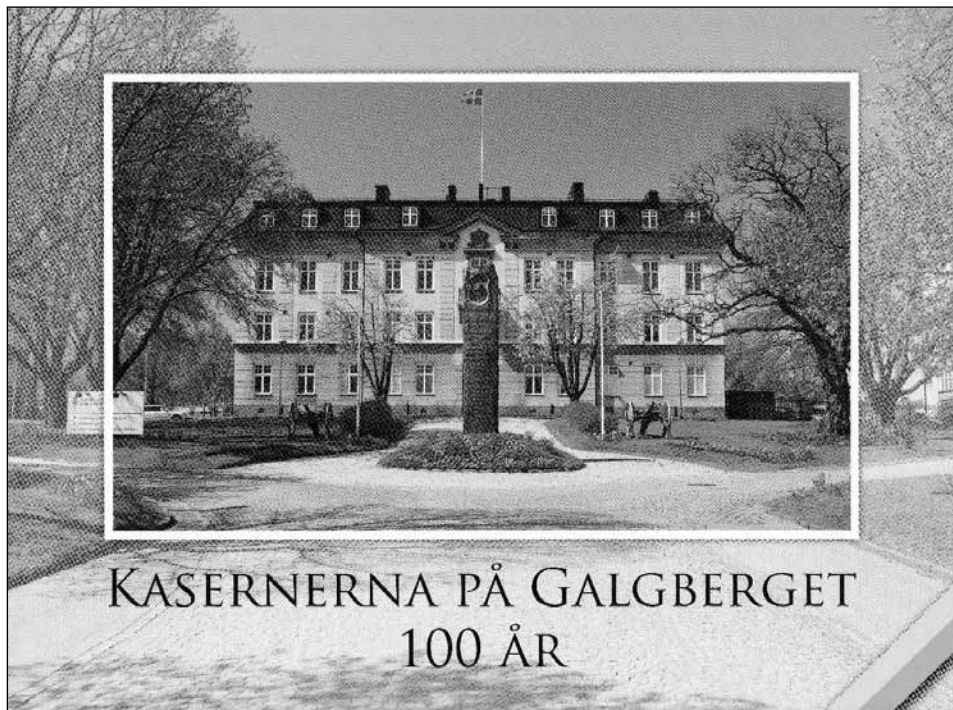
Sonsonen berättade vid ett tillfälle att överstelöjtnant C-F Hyltén Cavallius 1904

förde bataljonen från Skedalshed in till regementet för att delta vid invigningen av minnesstenen framför kanslihuset, i närvaro av kung Oscar II.

Bataljonchefen tappade då sin sabel, där han satt på sin häst. Den föll till marken med buller och bång.

Enligt sonsonen skulle då Oscar II vänt sig till sin adjutant med orden: "En sådan slarver kan man ju inte göra till överste." Som nämnts tidigare blev han dock överste vid sin pension.

Gunnar Ohlsén
F d officer
vid I 16 och IB 16

En pigg och modern 75-åring

I dag finns en modern – näst intill underhållsfri – utomhusbana för tennis på ny plats inom regementsområdet. Tennisen har liksom kasernerna på Galgberget visat prov på konsten att överleva.

Troligt är att den första tennisbanan kom till stånd något av de första åren på 1930-talet på initiativ av Tore Lundberg och Gösta Rosendahl. I protokoll daterat 9 januari 1933 från Kungliga Hallands regementes idrottsförening, 4 §, noteras: "Beslöts att föreningen omedelbart skulle inköpa tennisnät och uppsättningsanordning för detsamma."

I protokoll från 30 januari samma år kan konstateras att kostnaden för nät och stolpar var 164:85 kr och att Halmstad Lawn tennisklubb bidrog med 85 kr utan förbehåll.

Denna tennisklubb stiftades 1926 på initiativ av löjtnant Erik Tham.

Att tennisen – trots denna för oss i dag ringa kostnad – var ekonomiskt betungande för idrottsföreningen framgår av samma protokoll där dåvarande sekreteraren föreslog att tennisen ekonomiskt skulle skiljas från föreningens program. Förslaget vann inte gehör för i protokollet från 30 januari 1933, § 10, framgår: "Beslöts att sporten tennis ej skulle avföras från föreningens program men att föreningen ej iklädde sig ytterligare

Gamla tennisbanan i december 2005, strax innan den fick ge plats för en ny luftvärnshall. Denna bana var belägen väster om fotbollsplanen. Foto: Lars Ahlberg.

utgifter för tennisklubben, ej heller för den nya tennisplanen.”

Hur och när den första tennisbanan blev närstridsbana har inte kunnat kartläggas. I idrottsföreningens handlingar – som förvaras i Folkrorelsernas arkiv på Laholmsvägen – saknas protokoll från beredskapsåren. Det var säkert mer rätt än fel att i dessa orostider prioritera en närstridsbana.

Nästa möjlighet att följa tennisens verksamhet på regementet är 1948 års verksamhetsberättelse. Där framgår att I 16 skytte- och idrottsförening söker medlemskap i Svenska Lawntennisförbundet. Under detta år genomfördes föreningsmästerskap inomhus i dubbel med Franke/Sandström som vinnare. Franke blev sedermera mångårig och färgstark ordförande i Hallands Tennisförbund.

Samma år spelade befälselev Hasse Jeppson – sedermera fotbollsproffs och landslagsman – i par med Margaretha Franchell hem ett DM-tecken i mixed till föreningen.

Nygammal bana 1963–2004

Möjligheten att åter kunna spela tennis på en egen utomhusbana måste tillskrivas major Karl-Erik Einerth. Under sin tid som lärare på GIS vid Karlberg kom Einerth i kontakt med tennispelet, och när Infanteriets Kadett- och Aspirantskola lokaliserades till Halmstad blev han dess idrottsofficer.

För personalkassemedel från bland annat de värnpliktigas marketenteri, ett bidrag på 2 000 kr från Riksidrottsförbundet och med hjälp av pionjärplutonen och under Einerths ledning, blev den raserade närstridsbanan åter en tennisbana. Banan drevs av den 1964 pånyttfödda tennissektionen och gav möjligheter för såväl värnpliktiga, kadetter, officerare och civilanställda att gratis utnyttja banan. Genom årliga bidrag från I 16/Fo 31, IB 16 och InfKAS/InfOHS fick I 16:s Idrottsförening i gengäld ett ekonomiskt tillskott.

När Lv 6 flyttades till Halmstad kom det första hotet mot ”Einerths tennisbana”. En luftvärnshall planerades på Landalahöjden och kunde påverka tennisbanan, men en liten justering åt väster av luftvärnshallen räddade denna gång banan.

Nya luftvärnssystem utvecklades och därmed behovet av ytterligare en luftvärnshall. Olika alternativ till lokalisering togs fram och med dem även olika prislappar. Med hänsyn till de ekonomiska ramarna där kostnaderna för infrastrukturen i form av el, vatten och avlopp fanns med var ett bygge öster om den första luftvärnshallen att föredra. Därmed var den klassiska entouscas-banans – normalt benämnd grusbana – tid ute. Det fanns inte mycket att sätta emot.

När allt underlag för hallen var framtaget, tog jag som tennissektionens ordförande mig friheten att fråga Försvarmaktens handläggare Per Björkman var den nya tennisbanan skulle placeras. Per som kommit till I 16 i samband med I 11:s nedläggning såg något förvånad ut och förklarade att några planer på en ny tennisbana inte fanns med i den ekonomiska ramen.

Goda argument

Mina argument för en ersättningsbana var:

- Den gamla banan var byggd med bl a värnpliktsmedel och administrerades av idrottsföreningen.
- Halmstad garnison med ca 1 000 anställda och policyn med friskvård i vid bemärkelse överensstämmer väl med tillgång till tennispel.
- Framtiden med kontraktsanställda soldater bör kunna erbjuda en tennisbana.

Björkman lyssnade, funderade och kom med förslag. Jag var ovanligt flexibel och kunde även tänka mig flottiljområdet där det för övrigt finns en igenvuxen tennisbana. Vi var överens om att en ny grusbana med krav

Nya tennisbanans placering är öster om fotbollsplanen. Bilden är från augusti 2006 och varken spelnet eller yttre inhägnad är ännu på plats. Målning av linjer på grön gummiasfalt pågår. Foto: Jarl Wallefors.

på daglig skötsel ej var realistiskt utan en ordinär asfaltbana var ett minimum. En ny modern gummiasfaltbana skulle vara det optimala. Skillnaden mellan dessa bantyper är som att spela fotboll på grus kontra gräs. Kostnadsmässigt är en gummiasfaltbana mer än dubbelt så dyr.

Per Björkmans koncept blev treårigt och banan placerades öster om fotbollsplanen. 2005 skulle banan grovplaneras samtidigt som schaktningen av luftvärnshallen gjordes. Andra året, 2006, skulle asfaltering och staket göras och även då samordnas med motsvarande verksamhet vid luftvärnshallen. Huruvida utrymme för att lägga gummiasfalt, i dagligt tal benämnt plexipave, skulle finnas stod skrivet i stjärnorna.

Våren 2006 löste den civile projektledaren för luftvärnshallen problemet. Tennis-

sektionen fick i uppgift att ta fram kostnad för och undersöka möjligheten om Lawnit från Falköping kunde lägga gummilaget. Prislappen rymdes i hans projekt, så en varm sommarvecka kom såväl staket som underlag på plats.

En blåsig höstdag invigdes den nya tennisbanan av tjänsteförrättande cheferna på regements- och flottiljområdena tillsammans med Per Björkman, garnisonens idrottsavdelning och Garnisonens Idrottsförening. Spelet kan fortsätta.

Jarl Wallefors
F d officer vid
Hallands regemente

91:an har fyllt 75!

Tre goda ting från i fjol! Under året som gått har vi firat två för oss angelägna jubileer: moderföreningens 70 år och Stockholmsavdelningens 60 år.

Till dessa båda kommer ytterligare ett jubileum som är nödvändigt att nämna – 91:an Karlsson 75 år!

Vilket förstås också firades av redaktören Björn Ihrstedt vid förlaget Egmont Kärnan AB i Stockholm. Han gav med anledning härav i fjol ut ett stort 100-sidigt jubileumsnummer av "91:an".

Tecknaren Rudolf Petersson, som gjorde sin värnplikt vid I 16 åren 1917–1918, fick under sin tid en ganska grundlig inblick i militärlivet. Hans skapelse bar från början titeln

"91 Karlsson – en beväringmans upplevelser och äventyr". Redan 1932 publicerades den första sidan i den legendariska veckotidningen "Allt för alla".

Rudolf Petersson hann med sina gubbar i nästan 30 år. En av hans efterföljare blev Nils Egerbrandt, för övrigt intervjuad av Stockholmsavdelningens hedersledamot Karl Erik Rosén inför dennes iordningställande av

boken om Stockholmsavdelningens historia 1947–2004.

Nils Egerbrandt gjorde visserligen sin egen värnplikt vid I 1, men han framhöll ivrigt och återkommande att han ofta, ofta besökte Mandel Karlssons hemregemente I 16.

Lennart Törnqvist
Ordförande
Stockholmsavdelningen

Allt som hör samman med marknadsföringen av 91:an samlar och visar förlaget i en rad montrar.

Vid förlagets entré står 91:an på post. Han visiteras här av redaktören, Björn Ihrstedt. Samtliga foton: Lennart Törnqvist.

MEDLEMSINFORMATION

Tack vare Tidnings- och Kamratfonden vågar vi satsa på vår tidning, dess omfång och kvalitet. Detta är dock ingen självklarhet. Utan frivilliga bidrag – ingen tidning! Ett stort och varmt tack med handslag till er alla bidragsgivare. Ni är välkomna med nya bidrag. Plusgiro 26 27 24-8 – alltid öppet för bidrag.

Tidningskommittén

Varje år returneras

ett stort antal medlemsblad därför att adressaten inte anmält adressändring. Vänligen anmäl om du byter adress!

Medlemsavgift

Vid inbetalning av medlemsavgiften, var vänlig ange födelsenummer!

Håll dig informerad!

Vår hemsida har adressen www.i16.se.

Hallands Regementets och Hallandsbrigadens Kamratförening

Box 515, 301 80 HALMSTAD. Plusgiro 26 27 24-8.

KONTAKTMÄN

Gunnar Ohlsén, Nybergsvägen 1, 310 41 Gullbrandstorp
Tel: 035-590 44 • E-post: gunnarohlsen@spray.se
Lars Folkesson, Ingemansvägen 9 A, 302 79 Holm
Tel: 035-384 56 • E-post: lars.folkesson@mil.se

MEDLEMSINFORMATION

Vi behöver din hjälp!

Har du något att berätta?
Artiklar mottages tacksamt.

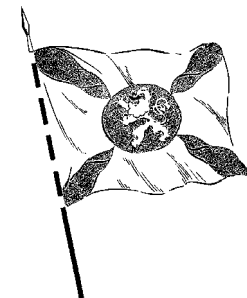
Kontakta Lars Ahlberg:

Tel: 035-266 30 05

E-post: lars.a.ahlberg@mil.se

Kamratföreningens aktiviteter 2008–2010

2008	18 april	Årsmöte
	30 april-4 maj	Resa till Prag
	29 nov	Jullunch
2009	Mars/april	Årsmöte
	Maj	Resa i Halland
	28 nov	Jullunch
2010	April/maj	Resa till Berlin (?)

För vidare detaljer hänvisas till kamratföreningens hemsida

Följ med kamratföreningen till Prag

Kamratföreningen genomför våren 2008 en bussresa till Prag.

Även om vårt regemente inte var med när svenskarna intog delar av Prag

1648 så finns det mycket svenskhistoria att berätta, utöver all annan historia

i denna smältdegel i Europas mitt.

<i>Onsdag 30 april</i>	Avresa från kaserngården – tidigt Ankomst Dresden – middag på hotellet
<i>Torsdag 1 maj</i>	Buss- och fotmarsch under guidad ledning Eftermiddag fortsatt resa till Prag Middag på hotellet Kvällen fri
<i>Fredag 2 maj</i>	Buss- och fotmarsch under guidad ledning Eftermiddag fri Kvällen besök på restaurang ”Soldaten Svejč”
<i>Lördag 3 maj</i>	Dagen fri Kvällen gemensam båttur på Moldau med buffé och musik
<i>Söndag 4 maj</i>	Tidig avmarsch från hotellet Ankomst kasern – sent

I resans pris ingår buss, färja, guider, hotell med frukost, samtliga middagar. Tillkommer dryck vid måltiderna. Det totala priset för denna resa är 3 200 kronor.

Platsantalet är begränsat och förhandsintresset stort, varför ”först till kvarn” kommer med. Bindande anmälningsavgift om 500 kronor insätts på kamratföreningens plusgiro 26 27 24-8 senast onsdagen den 12 mars 2008. Slutlig betalning senast måndag den 14 april 2008.

Resebranschens allmänna villkor gäller.

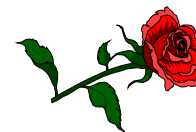
Frågor besvaras gärna av undertecknad. Varmt välkommen önskar Eder reseledare!

Kamratliga hälsningar

Gunnar Ohlsén

Mobil 0733-14 75 82

E-post gunnarohlsen@spray.se

Vi gratulerar!

2008					
Mars					
7 Anders Sixten	50	29 Oskar Kjell	30	16 Bertil Hansson	80
10 Kjell Sjunnesson	60	30 Gösta P Eriksson	85	23 Thomas Wigström	60
14 Anders Hejnebo	40	31 Bengt Ekberg	70	23 Göran Lindstedt	50
19 Arvid Larsson	85			29 Bengt Holmqvist	95
23 Kenneth Svasse	50	Juni		Oktober	
24 Anders Westergren	50	2 Rune Karlsson	70	1 Thommy Malmer	50
25 Irené Wallefors	60	3 Henry Andreasson	75	2 Ulf Edström	80
28 Gunnar Arvidsson	85	5 Ingvar Andréasson	70	2 Mikael Olsson	40
30 Kurt Holst	70	12 Göran Lundahl	60	8 Nils-Olof Olofsson	80
30 Lena Grahn	60	15 Claes-Göran Torstensson	40	8 Al Samfors	75
31 Gunnel Rydén	60	15 Bengt Truedsson	70	9 Margareta Hackberg	60
		21 Arne Hidgård	80	11 Evert Johansson	80
April		21 Yngve Johansson	75	11 Roy Johansson	75
7 Harriet Ohlsson	80	29 Karl-Gustaf Gustafsson	90	16 Knut Nilsson	85
9 Helmer Simonsson	85	30 Britt-Marie Wallefors	70	16 Johnny Nanfeldt	70
9 Lars-Ola Trollér	60			17 Jörgen Strid	60
9 Marianne Hagslätt	50	Juli		24 Evert Nilsson	90
13 Richard Mjöbring	80	1 Per-Olof Qvist	70	26 Lennart Almqvist	70
14 Karl-Erik Olsson	85	3 Erland Artbäck	80	27 Kurt Hansson	70
17 Kjell-Anders Johansson	50	10 Jan Thorsson	40	28 Håkan Bengtsson	50
18 Lars-Olof Ludvigsson	60	14 Göran Nilsson	60	29 Sven Berthag	90
20 Sten-Erik Carlsson	60	14 Åke Madsen	50	29 Nils-Erik Axén	80
22 Stig-Allan Jönsson	80	15 Åke Nilsson	80		
23 Jan-Erik Martinsen	60	17 Rolf Norr	75	November	
26 K B Bjering	80	19 Margit Johanson	80	6 Stefan Quist	50
28 Roul Sjölin	75	20 Jan Falkson	50	9 Gunnar Hejnebo	80
		20 Mats Nilpe	50	15 Karl Gustaf Svensson	85
Maj		23 Seved Almqvist	80	17 Yngve Amonsson	85
1 Mats Tornell	60	24 Ingemar Gottfridsson	60	17 Sven Erik Eriksson	85
2 Rune Olausson	70			17 Bertil Knutsson	80
3 Kent Bengtsson	70	Augusti		17 Bertil Helgesson	70
4 Sven Bengtsson	85	3 Conny Hansen	40	18 Jan Wozniak	75
6 Karl-Ragnar Holtsten	85	4 Ragnar Andrén	90	20 Kjell Boman	60
9 Lars-Olof Berg	50	4 Kenth Wessberg	70	21 Sven Irming	90
10 Bodil Henningson	70	4 Ulf Iversén	40	21 Peter Hjelm	40
11 Monica Carlsson	60	10 Caroline Tham	85	23 Christian Goos	75
12 Sven Jägervall	60	11 Henrik Svensson	85	27 Gudrun Eidergård	60
14 Lennart Rydén	60	13 Olle Persson	60	28 Anita Brandfors	70
15 Stefan Urhagen	40	22 Sonny Norrman	40	30 Krister Hansson	50
17 Gunnar Strandqvist	90	24 Claes Lydén	50		
19 Leif Knutsson	50	31 Björn Winberg	60	December	
20 Olle Schön	75			2 Bo Chronier	70
21 Thomas Andersson	50	September		6 Lars-Erik Jansson	70
26 Rune Morell	80	2 Staffan Cederstrand	40	8 Vera Göransson	80
26 Bengt Strutz	75	4 Christer Hermansson	40	12 Roger Wahlbeck	40
28 Bertil Lindström	85	9 Ulf von Roth	75	17 Bengt-Ove Olsson	50
		13 Bengt Selander	85	18 Bo Sjögren	75
		15 Ingemar Andreasson	50		

19 Thomas Gustafsson	50	Februari		10 Erling Gunnarsson	60
21 Ulla Liljedahl	80	5 Hans-Olof Pettersson	60	10 Kenth Sundgren	60
23 Joakim Giöbel	40	8 Sune Fors	70	12 Raymond Brisenfeldt	70
24 Ingemar Andersson	60	9 Sven Edvardson	85	12 Stefan Olsson	50
27 Bengt Oom	90	14 Sven-Gunnar Andersson	70	14 Dieter Friedrich	70
		14 Erling Johansson	60	15 Arne Lindén	70
2009		15 Leif-Henrik Andersson	60	15 Börje Bredahl	60
Januari		21 Åke Bjerngren	80	15 Thomas Mårtensson	50
1 Tage Johansson	85	22 Ingemar Johansson	60	17 Carl-Axel Bengtson	90
2 Göran Hellgren	90	25 Carl-Eric Heiner	90	18 Eva-Marie Gustavsson	50
7 Sven Dahlgren	75			20 Christian Wahl	60
16 Lars Johan Svensson	60	Mars		27 Jan-Olof Karlsson	60
21 Lennart Pettersson	85	1 Heikki Ingman	75	29 Lars Carlsson	50
21 Uno Thorén	85	7 Mariann Larsson	60	30 Stig Olsson	75
25 Kurt Karlsson	60	8 Simon Johansson	50	31 Sven Lundqvist	85
26 Per Nilsson	60	9 Ulf Juréen	75		

OCH KAMRATFONDEN

Ett stort och varmt **TACK** för alla penninggåvor som kommit kamratfonden och tidningsfonden till del under det gångna året!

Vissa av våra medlemmar har tyvärr glömt att meddela namn, och vissa andra har betalat årsavgift trots ständigt medlemskap. Dessa medel har tillförts tidningsfonden.

Anders Adolfsson, Helsingborg	Bert Carlsson, Grevie	Lars-Göran Grahn, Halmstad
Axel Ahlfors, Kungsbacka	Hans Carlsson, Skövde	Gert Grotte, Halmstad
Sven-Arne Ahlqvist, Halmstad	Ingemar Carlsson, Täby	Johan Grufstedt, Mölnlycke
Göran Almgren, Halmstad	Peter Carlsson, Onsala	Christer Gunnarsson, Halmstad
Seved Almqvist, Lund	Hans Christensson, Halmstad	Erling Gunnarsson, Kungsbacka
Einar Anderberg, Halmstad	Kjell Christoffersson, Getinge	Greger Gustafsson, Örkeljunga
Bengt-Åke Andersson, Oskarström	Lars-Olof Dahlin, Långås	Gunnar Gustafsson, Mölle
Jan Andersson, Halmstad	Leif Dahlin, Falkenberg	Hans Gustafsson, Halmstad
Jan-Åke Andersson, Åled	Per Dahlöf, Råå	Karl-Gustaf Gustafsson, Halmstad
Johan Andersson, Fjärås	Göran Digmar, Spanien	Lars Gustafsson, Halmstad
Rune Andersson, Kungsbacka	Eric Djuräng, Haverdal	Arne Gustavsson, Falkenberg
Ragnar André, Falkenberg	Ulf Edström, Djursholm	Vera Göransson, Halmstad
Gunnar Arvidsson, Halmstad	Anders Eidergård, Geinge	Nils-Erik Haag, Bandhagen
Per Asklund, Laholm	Karl-Erik Einert, Halmstad	Julius Habermann, Haverdal
C G Asplund, Stockholm	Nils Ek, Eslöv	Bertil Hagelqvist, Göteborg
Stig Asterling, Halmstad	Bengt Ekberg, Oskarström	Hans Hallberg, Falkenberg
Torsten Atterbom, Särö	Jan Ekberg, Halmstad	Britt Hallgren, Halmstad
Bertil Augustsson, Kristinehamn	Rolf Eklund, Halmstad	Bengt Hammarberg, Kungsbacka
Nils-Erik Axén, Kungsbacka	Sven Elfström, Varberg	Anders Hansson, Oskarström
Fredrik Bagge, Hyltebruk	Kerstin Ericson, Halmstad	Bertil Hansson, Halmstad
Lars B Bengtsson, Drottningstjärn	Clas Ericsson, Fritsla	Hans-Erik Hansson, Falkenberg
Leif Bengtsson, Höllviken	Göran Ericsson, Halmstad	Hans-Olof Hansson, Våxtorp
Sven Bengtsson, Halmstad	Lennart Ericsson, Halmstad	Mats Hedberg, Haverdal
Conny Benjaminsson, Falkenberg	Lennart Ericsson, Kvibille	Arne Hedman, Kvibille
Leif Bergqvist, Laholm	Allan Eriksson, Harplinge	Carl-Eric Heiner, Halmstad
Oscar Bergqvist, Borås	Kerstin Eriksson, Haverdal	Gunnar Hejnebo, Varberg
Carl Berthage, Halmstad	Lennart Eriksson, Haverdal	Tommy Henriksson, Halmstad
Daniel Bildt, Stockholm	Lennart Eriksson, Kullavik	Bo Hervén, Simlångsdalen
K B Bjering, Halmstad	Mats Eriksson, Borrby	Lennart Hillgren, Skövde
Åke Bjerngren, Karlskrona	Rune Eriksson, Halmstad	Per-Axel Hjern, Askim
Lars-Erik Blank, Halmstad	Hans Erlandsson, Kungsbacka	Ulf Holmström, Halmstad
Hans-Lennart Blom, Tvååker	Harald Erling, Rydebäck	Curt Hornwall, Karlstad
Leif Blommegård, Getinge	Gunne Ewald, Halmstad	Anders Håkansson, Halmstad
Leif Bramsell, Båstad	Rickard Fagerberg, Unnaryd	Sune Håkansson, Halmstad
Anita Brandfors, Halmstad	Jens Flenner, Gullbrandstorp	Karl-Erik Håmark, Varberg
Sture Brink, Halmstad	Carl-Fredrik Fredriksson, Vaxholm	Agne Ivarsson, Ullared
Yngve Bävholm, Kullavik	Uno Friberg, Ängelholm	Ulf Iversén, Kungsbacka
Jan Börjesson, Varberg	Dieter Friedrich, Haverdal	Jörgen Jacobsson, Halmstad
Lennart Börjesson, Varberg	Jean Fältö, Genevad	Peter Jacobsson, Holm
Marie-L Calissendorff, Sennan	Ulf Gometz, Halmstad	Einar Jansson, Fegen
Rolf Calissendorff, Sennan	Ingemar Gottfridsson, Laholm	Göte Jarreby, Rydöbruk

Under året har ett antal kamrater lämnat vår krets.

Vi lyser frid över deras minne.

Birgitta Johansson, Halmstad
 Erik Johansson, Kungsbacka
 Ingvar Johansson, Falkenberg
 Karl-Gustav Johansson, Halmstad
 Kjell Johansson, Kungsbacka
 Kjell-Anders Johansson, Falkenberg
 Yngve Johansson, Kristinehamn
 Hans Johnsson, Kungsbacka
 Peter Jonsson, Halmstad
 Ulf Josefsson, Halmstad
 Ulf Juréen, Simlångsdalen
 Sven Jägervall, Halmstad
 Stig-Allan Jönsson, Halmstad
 Torsten Kahlow, V Frölunda
 Jan Karlsson, Halmstad
 Karl-Erik Karlsson, Sigtuna
 Lars-Arne Karlsson, Oskarström
 Rune Karlsson, Halmstad
 Kurt Kaschner, Laholm
 Lars Knutson, Västerås
 Sidney Kullberg, Bromma
 Per Källström, Harplinge
 Leif Larsson, Eldsberga
 Magnus Larsson, Oskarström
 S Orvar Larsson, Halmstad
 Roland Lejdemalm, Halmstad
 Patrik Lidbeck, Halmstad
 Eric Lindquist, Malmö
 Bengt Lindström, Stocksund
 Bertil Lindström, Halmstad
 Per Ljungnér, Halmstad
 Bengt Göran Ludvigsson, Halmstad
 Göran Lundahl, Gullbrandstorp
 Jan Lundblad, Förslöv
 Roland Lundén, Torsåker
 Bo Lundgren, Kristinehamn
 Leif Lundin, Oskarström
 Arne Lundquist, Malmö
 Sven Lundqvist, Laholm
 Knut Lydén, Halmstad
 Klas Löfgren, Sundsvall
 Lars Malmberg, Haverdal
 Casper Malmgren, Halmstad
 Ulf Malmsten, Askim
 Kjell-Gunnar Martinsson, Onsala
 Arvid Melin, Sollentuna
 Lars Melin, Halmstad
 Rune Morell, Lidköping
 Bo Movert, Falkenberg
 Arne Månsson, Halmstad
 Stig Möller, Malmö
 Lars Nielsen, Halmstad
 Göran Nilsson, Halmstad
 Knut Nilsson, Halmstad
 Orvar Nilsson, Halmstad
 Runo Nilsson, Lund
 Yngve Nilsson, Örebro
 Benny Nord, Halmstad
 Nils Nordestad, Åled
 Curt Normann, Höör
 Bo Noråker, Ullared
 Olof Ohlson, Långås
 Harriet Ohlsson, Holm
 Sven-Erik Ohlsson, Holm
 Ulf Ohlsson, Smedjebacken
 Ingvar Ohnell, Mölle
 Allan Olsson, Kalix
 Hans-Börje Oskarson, Fjärås
 Lars-Gunnar Oskarson, Åsa
 Ingvar Ottosson, Karlskrona
 Åke Palmblad, Täby
 Inga-Lill Palmquist, Halmstad
 Manfred Patz, Heberg
 Henry Persson, Falkenberg
 Michael Persson, Halmstad
 Thomas Persson, Varberg
 Stig Pettersson, Vallberga
 Stefan Petzäll, Halmstad
 Carl-Gustaf Pfeiff, Helsingborg
 Per-Olof Qvist, Halmstad
 Rolf Ramber, Halmstad
 Elise Ranthe, Halmstad
 Eric Rasmusson, Halmstad
 Bertil Richardsson, Halmstad
 Björn Risén, Göteborg
 Percy Romberg, Halmstad
 Uno Rosell, Bohus-Björkö
 Karl Erik Rosén, Vällingby
 Olle Rosengren, Åtvidaberg
 Johan Rydén, Halmstad
 Stefan Röjelid, Rabbalshede
 Tyko Rös, Haverdal
 Toivo Salmi, Hillerstorp
 Jan Olof Sandberg, Falkenberg
 Alf Sinander, Tvååker
 Weine Sirviö, Slöinge
 Ola Sjögren, Halmstad
 Catharina Sjöholm, Halmstad
 Rune Sjöholm, Halmstad
 Torgny Sjöholm, Borås
 Björn Sjölin, Göteborg
 Kaj Sjösten, Halmstad
 Björn Smedmark, Täby
 Roland Stensson, Harplinge
 Rolf Stibrant, Västerås
 Christina Stjernfeldt, Halmstad
 Bengt Strutz, Halmstad
 Elon Strömberg, Malmö
 Henrik Svensson, Tvååker
 Lennart Svensson, Halmstad
 Sven-Olof Svensson, Halmstad
 Gösta Svorén, Falkenberg
 Bo Söderberg, Örebro
 Håkan Söderberg, Slöinge
 Rolf Söderberg, Halmstad
 Yngve Söderberg, Halmstad
 Bengt Tellow, Schweiz
 Caroline Tham, Halmstad
 Sven Thelander, Linköping
 Krister Thelin, Frankrike
 Henry Thersthof, Lerum
 Carl-Gustaf Thölin, Lund
 Gunnar Tiberg, Falkenberg
 Carl-Gustaf Tiselius, Stockholm
 Sven Torin, Åled
 Bengt Truedsson, Laholm
 Lennart Törnqvist, Stockholm
 Carl-Gustaf von Mentzer, Halmstad
 Carl Johan von Mentzer, Halmstad
 Ulf von Roth, Stockholm
 Marianne Wadsten, Harplinge
 Britt-Marie Wallefors, Haverdal
 Jarl Wallefors, Getinge
 Johan Wallefors, Harplinge
 Håkan Wallin, Halmstad
 Lena Wallin, Halmstad
 Christer Wanlert, Karlskrona
 Lennart Wennberg, Huddinge
 Kenth Wessberg, Halmstad
 John Westlund, Eldsberga
 Göran Wetterlundh, Halmstad
 Björn Widmark, Vinslöv
 Kenneth Wijk, Simlångsdalen
 Jonas Wikingskiöld, Stockholm
 Rolf Wittesjö, Torekov
 Jan Wozniak, Halmstad
 Sigward Wällerstedt, Mölndal
 Jan Åke Zell, Halmstad
 Stig Öfverström, Vårgårda
 Irma Öhman, Varberg
 Erik Österberg, Varberg